

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

22. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

3. ČERVNA 2012

Z obsahu:

Modlitba

podle svatého Pavla

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

16. května 2012

- strana 2 -

Zjevené tajemství

Nejsvětější Trojice

Francesco Tudda OFM

- strana 4 -

Posvěcování okamžiku

Fulton J. Sheen

- strana 6 -

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi

Michelinimu (44)

- strana 8 -

Zpovědní zrcadlo

pro kněze

- strana 9 -

„Duch Svatý je Láska“ (2)

Spiritualita kongregace

sester dominikánek Ducha

Svatého a jejich

zakladatele P. Pia Alberta

del Corona

- strana 10 -

Hendrick van Balen (1575-1632): Nejsvětější Trojice

Editorial

Pro ty, kteří v liturgii setrvali u tradičního ritu a kalendáře, doznivala ještě celý týden ona bouře a víchr Ducha Svatého, skrze něhož se dala do pohybu tak mohutná spásná vlna, že během neuvěřitelně krátké doby dosáhla až k samým hranicím tehdy známého světa. Boží Syn pozdvížený od země skutečně všechny táhl k sobě. Svým příchodem na svět tak nepřekonatelným způsobem „zviditelnil“ tvář Boha jednoho ve třech Osobách, že demaskoval všechny jiné jeho podoby minulosti i budoucnosti jako bezcenné plagiáty.

Na oficiální liturgickou slavnost zjevené Boží trojedinosti musel však čekat církevní kalendář ještě celých 1300 let. Od té doby nás Církev svatá zve každoročně k jedinečné duchovní podívané. Je to jako pohled do zákulisí na závěr představení strhujícího dramatu dějin spásy, ve kterém vstoupily na scénu postupně jednotlivé Osoby nejsvětější Boží podstaty. Dostává se nám vysvětlení, co to znamená, že jediný Bůh vystupuje v této trojí podobě. To nejsou pouhé jeho „převleky“. Zjevil nám a jak jen možno zpřístupnil tajemnou podstatu svého věčného vnitřního života. Neboť to, co Bůh opravdu ve své podstatě je, může nám přiblížit jedině tím, že nám odhalí, čím od věčnosti do věčnosti žije. V dnešní slavnosti nám Bůh zjevuje své udivující intimní „rodinné“ vztahy. To, co známe jako dějiny spásy, se mohlo uskutečnit jen díky tomu, že Bůh není samotář, ale od věčnosti žije jako **společenství** tří Osob ustavičně spojených v nekonečné aktivitě nejsvětějšího života a nejdokonalejší lásky. Jen proto nám mohl Otec poslat svého jediného Syna, který se obětoval za padlé lidstvo jako nedocenitelný celopal. Duch Svatý, v osobách Otce a Syna žijící Lásky, se představuje jako nedostížný režisér všeho spásného dění, kterého nám Syn seslal od Otce,

aby nás až do skonání světa oživoval a uskutečňoval v nás dary a plody dramatu spásy.

Na tomto úchvatném božském představení nás nejvíce překvapuje jeho paradoxní výsledek: neboť čím více můžeme ve světle Ducha Svatého pronikat do nesmírné vznešenosti a žasnout nad nepostizitelnou velikostí Boží podstaty, tím více se nám trojjediný Bůh nejen nevzdaluje, ale naopak přibližuje. Nepronhlubuje se tím propast mezi Ním a námi, protože s úžasem zjišťujeme, že čím důvěrněji poznáváme Boha a jeho vnitřní život, tím více můžeme nazírat, jak hluboce jsme s Bohem spřízněni, jak podrobně a důkladně je i naše lidská přirozenost „opsána“ z oné nekonečné knihy, kterou nazýváme Bůh. Vždyť k tomu, aby nám Bůh mohl přiblížit svůj život a svou podstatu, „půjčuje“ si slovník z oblasti nám tak lidsky blízké a důvěrně známé, jakou je rodina. Nepředstavuje to pro ni její nejvyšší posvěcení a vyznamenání?

Díky nové technice poznáváme stále podrobněji úchvatné a nekonečné parametry kosmu. Kdo není zaslepený pýchou, zcela logicky usuzuje z tohoto veledíla bez hranic na velikost a vznešenost jeho Tvůrce. Ale Boží stvořitelské dílo obsahuje ještě jinou, daleko závažnější dimenzi. Nekonečně vynalézavý Bůh dal průchod své všemohoucnosti také v tom, že připravil způsob, jak i tak omezenými prostředky, jaké jsou v tomto stvořeném světě, vyjádřit a zobrazit podobenství své vnitřní podstaty a svého božského života. To, co se snaží teologové co nejvýstižněji vyložit a pojmenovat ve svých zvláštních pojmech, to nám sám Bůh dávno před nimi představuje přímo na podobenství svých tvorů, ukazuje nám, že obraz a podobu jeho podstaty a jeho života máme všude kolem sebe, protože nám lidem určil, abychom toto podobenství

Dokončení na str. 5

Modlitba podle svatého Pavla

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 16. května 2012*

Drazi bratři a sestry, v posledních katechezích jsme se zamýšleli nad modlitbou ve Skutcích apoštolů, dnes bych chtěl začít hovořit o modlitbě v listech svatého Pavla, Apoštola národů. Především bych chtěl poznamenat, že nikoliv náhodou jsou jeho listy uváděny a ukončeny výrazy modlitby: na počátku poděkování a chvála, na konci přání, aby milost Boží vedla komunitu, které je dopis adresován. Mezi úvodní formulí *Děkuji svému Bohu skrze Ježíše Krista* (Řím 1,8) a závěrečným přáním *milost Pána našeho Ježíše Krista s vámi se všemi* (1 Kor 16,23) se rozvíjejí obsahy Apoštolových listů. Tato modlitba svatého Pavla se projevuje ve velkém bohatství forem, které jdou od díkyvdání a požehnání, od chvály k přimlouvám, od hymnu k prosbě: je to rozmanitost projevů, která ukazuje, jak modlitba obsahuje a proniká všechny životní situace, ať už osobní, nebo té komunity, ke které se obrací.

Pod vedením Ducha Svatého

První element, který nám chce Apoštol objasnit, je ten, že modlitbu nemáme chápat jako prostý dobrý skutek, který vykonáme vůči Bohu, jako náš úkon. Je to především dar, plod živé, oživující přítomnosti Otce a Ježíše Krista v nás. V listě Římanům píše: *Právě tak i Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč máme vlastně prosit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit.* (Řím 8,26) A víme, jak pravdivé je Apoštolovo slovo: *nevíme, oč máme vlastně prosit.* Chceme se modlit, ale Bůh je daleko, nemáme slova k roz-

mluvě s Bohem, ani myšlenky. Můžeme se jen otevřít, dát Bohu k dispozici svůj čas, očekávat, že nám pomůže vstoupit do rozhovoru s ním. Apoštol říká: právě tento nedostatek slov, tato nepřítomnost slov a právě toto přání vstoupit do styku s Bohem je modlitbou, které Duch Svatý nejen rozumí, ale je jejím nositelem, tlumočí ji před Bohem. Právě tato naše slabost se skrze Ducha Svatého stává pravou modlitbou, pravým stykem s Bohem. Duch Svatý je jako tlumočnick, který dává pochopit nám samotným i Bohu, co chceme říct.

V modlitbě pak zakoušíme více než v jiných dimenzích naší trvalé slabosti svou chudobu, svou podstatu tvora, protože stojíme před Boží všemohoucností a transcendencí. A čím více postupujeme v naslouchání a rozhovoru s Bohem, aby se naše modlitba stala každodenním dechem naší duše, tím více také vnímáme smysl naší omezenosti nejen před konkrétními každodenními situacemi, ale také v samotném vztahu k Pánu. Vzrůstá v nás totiž potřeba odevzdat se mu se stále větší důvěrou; chápeme, že *nevíme, oč se vlastně máme modlit* (Řím 8,26). A Duch Svatý pomáhá naší nemohoucnosti. Osvěcuje naši mysl a zahřívá naše srdce, vede nás, jak se obrátit k Bohu. Pro svatého Pavla je modlitba především působením Ducha v naší lidskosti, abychom si byli vědomi své slabosti a aby nás přetvořil z lidí spoutaných s materiálními skutečnostmi na lidi duchovní. V prvním listu Korintánům píše: *My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který pochází od Boha. Tak můžeme poznat, co všechno nám*

Dokončení na str. 12

Odeber se na galilejskou horu, kterou Pán učedníkům označil jako místo setkání. Vždy najdeš bezpečně Pána tam, kde slíbil, že tě bude očekávat. Zde v Galileji začalo před třemi lety jejich velké dobrodružství, které má nyní dospět ke svému zákonitému vyústění.

Jestliže jsi očekával, že radost jedenácti apoštolů z opětovného Pánova příchodu bude jednoznačná, mýlíš se. Učedníci se mu klanějí, ale stále jsou mezi nimi i takoví, kteří pochybují. Nediv se, když se i do tvého srdce vkrádají pochybnosti. Důležité je, abys odpověď na ně nehledal jen u sebe, ale především na pravém místě. Jaký je tvůj postoj? Klaníš se božskému Mistru bezvýhradně, nebo spíše pochybuješ? Čeho se týkají pochybnosti? Toho, co přesahuje tvé chápání, ale právě proto se od tebe očekává postoj víry.

Po tak dlouhém společném životě by se mohlo zdát, že učedníci již svého Pána dobře znají. A přece se zjevuje stále nově. Dnes přichází nikoliv jako přítel či bratr, ale jako ten, kdo má od Otce svrchovanou moc. Správně to vycitili právě ti, kteří se mu klanějí, protože Ježíš přichází na dnešní důležité setkání jako nejvyšší **Pán a Bůh**. Je tedy něco mnohem více než mocný přítel, který má moc léčit těžké neduhy a vyhánět zlé duchy. Když to dělal, byla to všechno ve skutečnosti jen znamení. Ale jeho základní poslání je mnohem vyšší. Přichází k tobě především jako tvůj **Vykupitel a Spasitel**.

Především si tedy buď vědom, že ti není ponecháno na libovůli, aby sis z jeho učení a slov vybíral jen to, co se ti líbí a právě hodí. Tvoje pochybnosti jsou ve skutečnosti pokusy odsunout stranou něco, co se jeví jako nepohodlné a méně příjemné. Ježíš přichází jako ten, jemuž je dána *veškerá moc*, ale není to moc, která by tě chtěla utlačovat. Tato jeho moc je mu dána k tvému blahu a k tvé spáse. Na druhé straně však musíš přijmout, že je to moc, která právem očekává tvou spolupráci. Aby se ti dostalo spásy, je třeba, abys *zachoval všechno, co přikázal*. Ježíš je *přítelem hříšníků*⁽¹⁾, ale není přítelem hříchu. Jeho slitovnost má svou podmínku v příkazu: *Jdi a už nehřeš*.⁽²⁾ Nazývá ty, které povolal, *svými přáteli*⁽³⁾, ale nesmíš na to spoléhat, jako by už neplatila jeho slova: *Kdo mě nenásleduje, není mě hoden*.⁽⁴⁾ Stále si proto také připomínej jeho varování o osudu nerozumných panen anebo vinařů, kteří ho nechtěli za krále, měj na paměti, kolikrát vyslovil Ježíš s bolestí: *Běda vám!* Pochybnosti směřují k úvahám, zda dát přednost jemu, nebo sobě. Nepoklo-

Závazné poslání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Křtíte je ve jménu
Otce i Syna i Ducha Svatého.*

nit se Pánu jako nejvyššímu Bohu znamená obrátit se sám k sobě. Obnov svou důvěru a přijmi Ježíšovu svrchovanou moc s úctou, vděčností a pokorou. Je to svrchovaná moc nekonečné lásky.

Ježíš nyní zdůrazňuje svůj božský majetát, protože chce svěřit svým učedníkům věc na výsost závaznou a důležitou. Má na srdci budoucnost svého království na zemi a každému, kdo v něho uvěří, ukládá povinnost, aby toto království dále šířil. Proto mu záleží na tom, abychom jeho slova přijali jako slova nejvyšší božské autority tak, jak on to má na mysli, a nesnažili se vysvětlovat a upravovat je po svém, jak se komu zlíbí.

Ještě dříve, než vystoupí k Otci, zdůrazňuje, jak velice si přeje, aby se jeho radostná zvěst dostala neporušená a nepřekroucená **ke všem lidem**. Donést tento nesmírný božský dar každému člověku, učít ho božské pravdě a křtem svatým ho učinit Božím dítětem není neúcta k tomu, čím dosud žil a co vyznával. Můžeš dokonce čerpat poučení z bohatství jeho obyčejů a kultury. Ale pravé poznání pravého Boha, které nám zjevil sám Bůh bez naší zásluhy, nekonečně překračuje vše, co sám člověk vytvořil a vytvoří. Abychom splnili, co nám Pán ukládá, nestačí jen žít se všemi v míru, jsme především **odpovědni za jejich evangelizaci**. Všichni lidé mají právo vědět, že Ježíš Kristus, Boží Syn, přišel na svět, aby je vykoupil za cenu své krve, *aby mohli volat - Abba, Otče!* Máš následovat Pána, který *přišel na svět, aby vydal svědectví pravdě*⁽⁵⁾, a celým svým životem svědčit o Ježíši Kristu a přičiňovat se, aby lidé přijali křest a *zachovávali všechno, co Pán přikázal*.

Sám ses stal Božím dítětem díky tomu, že zde byli Kristovi učedníci, kteří vzali s celou vážností svůj evangelizační závazek. Křestní vodu ti na hlavu lila lidská ruka, ale činila tak nikoliv jménem svým, ani jménem zbožštělého kosmu nebo pomyslného Absolutna, nýbrž jménem osobního Boha, jednoho ve třech osobách, Otce, Syna a Ducha Svatého.

Nejsvětější společenství božských osob ti dalo účast na svém životě, neboť Boží život je sdělování života a toto sdělování se

Liturgická čtení

1. čtení - Dt 4,32-34.39-40

Mojžíš řekl lidu: „Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi, ptej se od jednoho konce nebes k druhému: stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znamením, divy, bitvami, mocnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě? Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazuji, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy.“

2. čtení - Řim 8,14-17

Bratři! Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch Svatý, že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojit slávy.

Evangelium - Mt 28,16-20

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

nesmí u tebe zastavit pro tvou vlažnost nebo pohodlí.

Máš společně dědictví s Kristem. Je to božské vyznamenání, to ovšem znamená, že musíš být také *připraven trpět jako on*. Zdá se ti to možná příliš náročné, ale uvědom si, že už nebudeš stát před žádnou těžkostí sám. Pán bude *stále s tebou*. Jeho svrchovaná moc ti také zaručuje trvalou přítomnost božského Průvodce. *Jeho oko bdí nad těmi, kdo doufají v jeho milost*.⁽⁶⁾ *Uznej to a uvaž v srdci*.

Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 7,34; ⁽²⁾ Jan 8,11; ⁽³⁾ Jan 15,15;

⁽⁴⁾ Mt 10,38; ⁽⁵⁾ Jan 18,37; ⁽⁶⁾ resp. žalm 33;

⁽⁷⁾ tamt.

Zjevení tajemství Nejsvětější Trojice

Ježíš Kristus proto přišel na svět, aby nám zjevil tajemství jediného pravého Boha ve třech Osobách, Otce, Syna a Ducha Svatého. Na závěr svého pozemského poslání Ježíš řekl: Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. (Jan 15,15)

S Ježíšovým příchodem na zem jako by už neexistovalo žádné božské tajemství. Bůh se nám zcela otevřel, uvedl nás do své největší intimity. Jsme v něm jako děti v mateřském lůně. Křtem jsme se stali skutečnými Božími dětmi a žijeme v něm spolu s jeho Synem Ježíšem. Svatým přijmáním jsme jedno tělo a jedna krev s Ježíšem, Božím Synem, neoddělitelným od Otce. To je skutečnost křesťanského života: nacházet se skutečně v Božím srdci a mít ve svém srdci všechno božství a všechno bohatství Boha, který se těší nekonečné blaženosti ve společenství života a lásky, jakým je Otec, Syn a Duch Svatý.

Jakkoliv tyto zázračné skutečnosti jsou skryty hmotnému zraku, jsou zjeveny zraku víry. Kdo více věří, více vidí.

Bez Ježíše je nebe (tj. Bůh) temné, uzavřené a strašně tmavé. Nad naší hlavou se množí blesky a hromy a naplňují náš život strachem. Tak vidí Boha ten, kdo nemá křesťanskou víru, a také ten křesťan, který neví podle víry.

Víra není poznání, ale zakoušení a život. V Bibli zjevit znamená darovat; a darovat nejen v inteligenci, ale ve skutečnosti. Starý zákon a všechna přirozená náboženství nebyla schopna dát nám Boha tak, jak nám ho dává křesťanství. Křesťanství věří v Boha trojosobního, Otce, Syna a Ducha Svatého.

Ježíšovo náboženství k nám nejen hovoří o Trojici, ale především nás uvádí do osobního vztahu s trojosobním Bohem. Být křesťanem znamená proto být v trojím vztahu s Bohem. Ve vztahu k Otci jako synové, ve vztahu k Synu jako bratři, s Du-

chem Svatým, Láskou jako zaplavení božskými „smysly“, zapálení božskou láskou, naplnění plností milostné sladkosti a citu atd., tedy všeho božského.

Nejsvětější Trojice je nejen pravda k poznání, ale je to velká skutečnost pro zakoušení radosti a prožitku křesťanského života podobného tomu, který prožíval Kristus na zemi. Trojici nám byl darován sám Bůh ve svém vnitřním životě, byl nám darován jako Bůh Otec plný něžnosti, jako Bůh Syn, bratr a společník života, a Duch Svatý jako duše, láska, život a radost.

Kdo je křesťanský Bůh?

Vlastní Boží identitu nám sdělil jedině Ježíš. On je nejkompetentnější k tomu, hovořit o Bohu, protože sám je Bůh a člověk. Je to Bůh, který se zcela ponořil do lidství, stal se jed-

ním z nás, zná velmi dobře lidské smysly, lidské myšlení, život a vyjadřování.

Ježíš je Bůh zcela ponořený do lidství, počínaje zkušeností dítěte v mateřském lůně až do věku dospělosti. Tento Bůh se stal člověkem a žil uprostřed rodiny, a aby mohl hovořit o vlastní božské identitě, použil slova z rodinného života jakožto nepřiměřenějšího k tomu, jak vyjádřit lidem božský život. Ježíš totiž mluví o otci a synu, o rodinné lásce. Lásku nebo rodinný cit Ježíš nazývá „duchem“. Je to výraz, který se vyhýbá naší kultuře. Ve východní kultuře, ve které Ježíš žil, znamená duch teplý vánek citu, intimitu, srdce, a řekl bych také onen ženský nádech skutečnosti lásky. Duch v hebrejštině je ženského rodu.

Ježíš používá slova otec, matka, syn, aby k nám promlouval o intimním Božím životě (Otcí,

El Greco: Nejsvětější Trojice

Synu a Duchu Svatém). Je zřejmé, že použité termíny jsou obrazy, které nám přibližují naši skutečnost, ale zůstávají vzdálené od Boha, který je nekonečný.

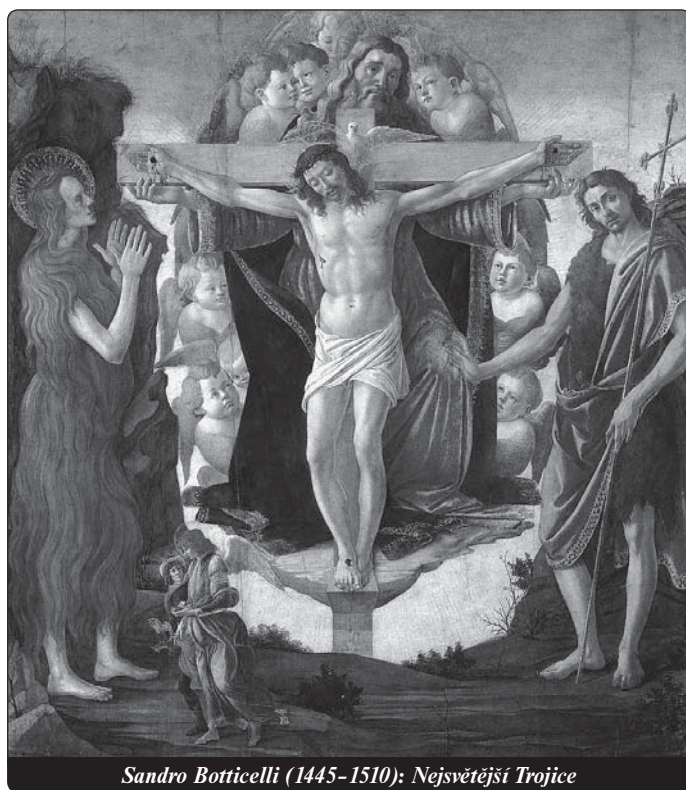
Bůh je tedy z rodu lásky, ale lásky nekonečně bohatší, novější, neslychanější, nepochopitelnější než láska lidská. Jistě, když se mluví o skutečně lidské rodině, všichni chápou, že ona obsahuje bohatství citů, radosti, vlídnosti, s vyloučením strachu, cizosti, lhostejnosti, chladu a velikosti, která tě děsí.

Bůh je z rodu mateřského srdce, náruče rodičů a dětí, svatebního setkání a dětské něžnosti...

Boha nikdo nikdy neviděl, říká evangelium, jen *jednorozný Syn, který spočívá v náručí Otce, ten o něm podal zprávu* (Jan 1,18). Ježíš říká: *Otec zná jen Syn a ten, komu to chce Syn zjevit*. Ježíš nám zjevil Boha v termínech, které jsou vlastní rodině. Proč? Protože Bůh je láska.

Proto nejsou kompetentní mluvit o Bohu filosofové a vědci, ale ti, kteří mají zážitek a zkušenost pravé rodiny, plné upřímného citu. Když mluvíme o Bohu, měli bychom mít obavy, protože o něm nedokážeme mluvit v termínech, které jsou vlastní jeho božské přirozenosti, a tou je láska.

Co řekl Ježíš o svém Otci? Hovořil o něm s něžností dítěte, i když byl dospělý. Ostatně synové jsou pro rodiče vždy je-

Sandro Botticelli (1445-1510): Nejsvětější Trojice

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

jich vlastní „dětí“, i když jsou již dědečci. Ale tak to má být, s rodiči a s příbuznými nás má spojovat nejvyšší cit, musíme s nimi jednat vždy s nejvyšším možným citem.

Ježíš, zvláště když mluvil o Otci, používal slov, jaká o Bohu nikdo nikdy nepoužil: mluvil o něm jako o Tatínkovi a říkal to s takovou dětskou láskyplnou něžností, že vyvolával nemsazatelný dojem v těch, kteří mu naslouchali. Je to vidět např. v Lukášově evangeliu (kap. 11). V aramejském originálu používal slovo *Abbáh* s tónem v hlasu obsahujícím úžas. Tento úžas je naznačen oním „h“ na konci výrazu (v aramejské gramatice toto „h“ připojené ke slovu vyjadřuje současně úžas, dojetí a radost).

Jsme *příslušníci Boží rodiny, nikoliv cizinci*, říká Bible. A opravdu, jestliže Ježíš použil termínů z oblasti rodiny, aby vyjádřil Boží totožnost, je to znamení, že má být pokládán za jednoho z těch, kteří patří do okruhu rodiny, za nejvýznamnější prvek rodiny a lidského života.

Nikdo nemůže projevat nezájem o vlastní rodinu, děti, rodiče, manžela nebo manželku. Proto nemůže ani projevat nezájem o Boha. Ten je středem a základem každého citu, každé lásky, rodiny a veškerého života.

Bylo by možné žít také bez rodiny, ale není možné žít bez Boha. On je více než matka a dítě, více než otec a manžel. Je pramen každé lásky, zdroj nekonečného, božského, věčného, stále nového a vždy svěží: „*fons vivus, ignis, caritas et spiritalis unctio*“.

Rodina je vrcholné Boží dílo ve stvořeném světě. Neexistuje nic světějšího, nic více spjatého s lidským životem. Rodina je lidské zrcadlo Boha, je to jediná věc, skrze kterou je možno mluvit o nekonečném a nepostizitelném Bohu.

Boha nám nepomůže pochopit mluva filosofů, ale řeč srdce. Bůh je především srdce a pak teprve moc, moudrost a nekonečný majestát.

trvale sami prožívali, a učinil je také smyslem a podstatou našeho lidského života.

Ze všeho toho, co bylo a je lidsky nejdojemnější a neúchvatnější, co je obsaženo v oněch pojmech opravdové lásky, mateřství a dítěte, nic z toho by zde nebylo, kdyby nám to Bůh nedal ze svého, kdyby On sám nás k tomu nevybavil a neuschopnil. Ani nejsme schopni domyslet, jak bezmezně štědrý a nezištně přející je pro člověka tento Dárce všeho dobra. Co mohlo přivést Boha na myšlenku stvořit bytosti tak sobě podobné? Co jiného než touha dát jim také účast na své nekonečné lásce a blaženosti. Z poznávání Boha se učíme, jak má vypadat náš lidský život, aby dosahoval svého cíle a srchované blaženosti. A současně z opravdového, Bohem chtěného

Ježíš říká: *I když jste zlí, umíte dávat dobré věci svým dětem. Čím spíše vás Otec, který je dobrý, dává dobré věci...*

Na světě není člověka, který by neměl alespoň jednu osobu, které by dával najevo svou lásku. Bude to syn, maminka, sourozenec, manžel... Kdyby nebylo alespoň jedné takové osoby, nemohl by žít, protože život nám dává láska a nikoliv moc. Bez lásky není možno žít ani existovat.

I když je člověk zlý, umí projevovat lásku alespoň k nějaké osobě. A Bůh, který je celý dobrota, co může vyjadřovat a projevovat? Nekonečnou a nevyčerpatelnou lásku.

A protože Bůh je dobro, ryzí dobro, nemůže být samotář, nýbrž rodina, pluralita, jinak by nemohl milovat. Proto je Bůh TROJOSOBNÍ. Láska nemůže být dokonalá jen mezi dvě-

lidského života máme možnost poznávat Boha.

Myslím, že dnes nemůžeme lépe dovršit oslavu tajemství trojediného Boha, než když si otevřeme toto číslo Světla na str. 4, vypneme všechny jiné sdělovací prostředky a budeme znovu a znovu pročitat úvahu Francesca Tuddy, až se rozpláceme dojetím nad tím, jak velice nás Bůh miloval, když učinil naši bytost i koloběh lidského života Božím obrazem a podobenstvím.

To, k čemu jsme byli stvořeni, abychom byli Bohu podobní a mohli ve spolupráci s Ním plodit a rozvíjet život lidských bytostí, aby pak i ony poznávaly Boha a byly z Něho blažené, to všechno je možné božským způsobem uskutečňovat a prožívat jen v atmosféře lásky, a láska je možná jen v atmosféře doko-

ma, ale mezi třemi: muž, žena, dítě. Nemilujeme tím, že si hledíme do tváře, ale tím, jak spolu patříme na třetího. Muž a žena se mohou milovat, ale teprve když mají dítě, dosahují dokonalosti lásky.

Boží identitou je láska, a proto musíme říct, že jeho identitou je **trojice** neboli **trojosobnost**, Otec, Syn a Duch Svátý.

Jaký zákon vládne v rodině?

Jeden jediný a nazývá se láska. Láska ke své existenci potřebuje pluralitu a jednotu: vždy v objetí, a dobře odlišeni, aby mohli pociťovat různost složek a slévat různost do jednoty, aniž by ji rušili. Muž musí být mužem, žena ženou a dítě dítětem. Jinak se láska zhroutí. Proto ten, kdo má lásku chtivou a boří osobnost druhého, nemiluje a je egoista.

FEMINISTKY POBOUŘENY

Feministické skupiny jsou pobouřeny, že firma LEGO prodává stavebnice určené speciálně děvčátkům. Figurky odpovídají klasické anatomii dívčího těla a jsou výsledkem dlouhodobého studia a výzkumu. Figurky se velmi dobře prodávají a výrobce získal od spotřebitelů mnoho pochval. *Kath-net*

nalé svobody. Že si tento životní způsob „podle Božího obrazu a podobenství“ ztěžujeme a často sami znemožňujeme, že věnujeme pozornost tisícům jiných věcí a hledáme štěstí a blaženost tam, kde je nikdy nemůžeme najít, a zanedbáváme k neštěstí světu i všech budoucích generací to nejdůležitější, že dokonce zneuctíváme a svatokrádežně znesvěcujeme to, co nás nejvíce spojuje s Bohem, za to nemůže Bůh, ale naše zneužitá svoboda. A přitom Bohu na přítomnosti jeho obrazu v nás tak záleží, že se rozhodl vyjít nám vstříc až závatným způsobem: touží spojit přímo svůj božský život s naším životem; jak si připomeneme ve čtvrtku, to je důvod, proč nás živí svým Tělem, abychom již nežili sami pro sebe a podle svého, ale aby On sám žil v nás a my abychom žili svůj lidský život jeho božským způsobem. Tak Bůh miloval svět. -lš-

Láska tvoří, podporuje, obohacuje, vše ve spojení, ale dobře rozlišení, každý ve své vlastní typické osobitosti. Spojení a rozlišení, rozlišení: kteří se vzájemně obohacují.

Láska vyžaduje maximální jednotu i nejpřísnější různost, zřejmou jako otec – syn, muž – žena, rodiče – děti.

Bůh je jedinečná jednota. Tři Osoby jsou totálně sjednoceny v bytosti jediného Boha. Božství je dokonalé: Otec je odlišný od Syna, Duch je odlišný od lásky Otce a Syna. Duch je láska odpovídající dvěma, kteří se milují.

Láska v Trojici se vyjadřuje úplným darováním toho, co kdo je a co má. Otec dává Synovi sebe sama a své božství. Božství Otce se odráží v Synu a vylévá v Duchu a vždy zůstává totéž, identické, početně jediné. Trojice nejsou tři bohové, ale jen jeden Bůh. Tři Osoby, každá a všechny jsou jediné božství, totéž božství a ne jiné. Ale Osoby, které vlastní jediné božství, jsou Osoby pravé a vlastní, dokonalé Osoby, božské Osoby. Mohou spolu rozmlouvat, protože to, co říká jedna, neříká druhá. To, co je Otec,

není Syn, jsou rozliční, a tak je tomu i s Duchem Svätým.

My můžeme hovořit s jednou z těchto Osob a nikoliv s druhou, ačkoliv to, co říkáme jedné Osobě, sdílejí i ostatní, protože mají jednu jedinou božskou podstatu. To je zkušenost, kterou učinili světcí a kterou nám předali ve svých spisech.

Osobnost v Trojici je od ostatních odlišná a je mnohem více odlišná než jakákoliv skutečnost na tomto světě, mnohem odlišnější než rodiče a děti, muži a ženy.

V Trojici je Otec zdroj, je to ten, který má všechno a všechno dává Synovi cestou plození: toto slovo není shodné s lidským plozením. Je to velice blízký obraz, ale ve srovnání s lidskou skutečností je to plození mnohem vyšší, nekonečné, božské.

Syn je ten, který přijímá, všechno přijímá od Otce, nic neodmítá, je šťastný, že přijímá, jako je Otec šťastný, že dává. Je to štěstí milovat a být milován. Jsou to rozličné věci, i když se vzájemně poutají.

Otec a Syn se od věčnosti milují nekonečnou láskou, dávají přeskočit elektrické jiskře, která vyvolává nesmírný plamen v odpovědi na lásku těch dvou: je to třetí božská Osoba, Duch Svätý, Božská Láska, odlišná od lásky Otce a Syna: je to odpověď na lásku těch dvou.

Bůh je tedy Otec a Syn, Milující a Milovaný; a další Osoba: Láska, další Milující a Milovaný a další Láska v sobě, božská osobnost.

Všechno stvořené je poznamenáno trojí dimenzí: délkou, šířkou a hloubkou; pramen, řeka, proud (voda pramení, teče a je řekou); elektrina je energie, teplo a světlo...

Štěstí je milovat a být milován. Nejvyšší štěstí je v bytosti trojjediného Boha: v Milujícím, Milovaném, Lásce.

Děti jsou šťastné, protože v podmínkách nemohoucnosti se radují, že jsou milovány, ve všem se jim dostává pomoci. Nic

nemají, a všechno přijímají darem z lásky. Jsou šťastné, že jsou milovány. Když dospějí, jednají samy za sebe a jsou nešťastné, protože zakoušejí mnoho omezení. Lidský život je svrchovaně omezený, protože tvorové nejsou stvořitelé. Jen Bůh je Stvořitel. Bůh Stvořitel je vždy Otec, Syn a Duch lásky.

Člověk je nespokojený, protože nepřijímá svou podstatu jakožto tvor. Když se Boží Syn stal člověkem, mluvil o Otci s dětskou něžností. Děti jsou vždy dětmi, i když jsou dědečky.

Bůh nás miloval, a proto nás stvořil. Kdyby nás nemiloval, nestvořil by nás. Udrží nás v našem bytí, totiž ve své lásce. Je naším Otcem mnohem více než naši rodiče. Ti nám dávají tělo, ale duši přijímáme přímo od Boha.

Již v přirozeném životě patříme více Bohu než rodičům. Který otec by nemiloval své syny? Bůh je více než otec už proto, že přímo tvoří každou duši. Ale navíc nás učinil svými dětmi a ve křtu do nás vlil svůj božský život. Jsme více dětmi Boha než svých rodičů. Bůh nás nikdy neodmítá. My ho odmítáme smrtelným hříchem.

Jakožto pokřtění jsme vstoupili do Božího srdce. Jsme syny spolu s Ježíšem a jako On umístění v Otcově srdci a zahřívání ohněm božské lásky skrze Ducha Svätého.

Jako křesťané vstupujeme do intimity božského života, do oběhu Trojice, která vylévá život a lásku od Otce k Synovi a k Duchu Svätému. Jsme vnoreni do víru věčné božské nekonečné lásky, do onoho štěstí bez konce, kterým je nevyčerpatelná Boží radost a blaženost.

Na to musíme myslet, myslet na to s vírou a láskou, opakovat to v tónu modlitby a pěstovat tak víru. Pěstěná víra roste a může dosáhnout zázračných zážitků, o kterých čteme v životopisech světců: zakoušet Boha, dotýkat se ho...

Překlad -lš-

Posvěcování okamžiku

Miliony mužů a žen vedou život, který je možno nazvat tichým zoufalstvím. Jsou to ustarané, neurotické, úzkostlivé a především nespokojené duše. Nedostatek naplnění vyplývá z neúspěchu – který už buďto prožili, nebo který stojí před nimi.

Člověk může zůstat nespokojený, jestliže se necítí schopný vyřešit obrovskou míru problémů, které před ním stojí, malými prostředky, které má k dispozici. Pak ztrácí odvahu a má větší strach z neúspěchu, než aby se vůbec pokusil problémy řešit. Nebo zůstane nespokojený, protože mu schází někdo, koho by mohl milovat a kdo ho opravdu miluje.

První druh nespokojenosti přivádí duši do situace správce, který vzhledem k přibývajícím účtům a nedostatku finančních prostředků je stále více deprimován. Druhý typ nenaplnění podporuje pocit, že život rychle ubíhá a s každým rokem se zmenšují vyhlídky na citové uspokojení. Obě formy souvisí tedy s vědomím, že nešťastný člověk má sklíčující pocit z uplynávajícího času. Nespokojenou duši nejvíce trápí, když čte na slunečních hodinách nápis: „Je už později, než si myslíš.“

Dva božské léky

Všechny naše starosti se vztahují k času. Člověk je jediný tvor, který si je vědom času. Jen on se může ve vzpomínkách vracet k minulosti, takže přítomný okamžik je utiskován břemenem nashromážděného dědictví. On jediný si může představovat zpřítomněnou budoucnost, jako by se děla právě nyní. Protože člověk spojuje s přítomností vzpomínkami také minulost a představami těž budoucnost, je často nezbytné odvést ho od tohoto jeho utrpení. Jestliže neexistuje žádný bezprostřední důvod ke stížnostem, vyplývá nespokojenost buď z přílišného zabývání se minulostí, nebo z přehnané starosti o budoucnost.

Kromě případů opravdové duševní choroby a poruchy je mnoho dalších situací, se kterými má minulost nebo přítomnost morální základnu. Svědomí, které je obtíženo minulou

vinou, má strach z Božího soudu. Ale Bůh nám ve svém milosrdenství dal pro tento nešťastný stav dva léky: jedním je svátost pokání, která odpuštěním viny řeší minulost, a budoucnost pak projasňuje naděje na Boží milosrdenství, když setrváme v litosti a polepšujeme svůj život.

Podle lidské zkušenosti nic tak nepůsobí na uzdravení vzpomínek a představ jako zpověď. Smazává vinu, a když jednáme podle Božího doporučení, můžeme vyznaný hřích zcela vytlačit ze svého vědomí. *Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro Boží království.* (Lk 9,62) Zpověď léčí také představitost a odnímá starosti o budoucnost. Neboť duše může nyní zvolat se svätým Pavlem: *Všechno mohu v tom, který mě posiluje.* (Flp 4,13)

Druhý lék proti zlu, které vyrůstá z myšlenek na čas, je ten, který můžeme nazvat „uzdravení okamžiku“. Pán nám dává pravidlo: *Nedělejte si starosti o zítřek. Každý den má dost svého trápení.* (Mt 6,34) To znamená, že každý den má své zkoušky. Nepotřebujeme si půjčovat starosti ze zítřejšího dne, protože i ten den bude mít svůj kříž. Máme přenechat minulost Boží milosti a budoucnost jeho dobrotivé prozřetelnosti. Každý jednotlivý okamžik v životě má své zvláštní povinnosti. „Nyní“ je okamžikem spásy. Každá stížnost proti tomu je znamením porážky. Každý úkon důvěry a odevzdání je vítězství.

Každý okamžik nám ukazuje Boží vůli. Různým způsobem nám naznačuje, jak se mu můžeme líbit: příkázáními, událostmi svého pozemského života dle vůle našeho Pána Ježíše Krista, hlasem jeho mystického těla Církve, povinnostmi našeho stavu. Zvláštním způsobem nám Bůh ukazuje svou vůli všemi průvodními okolnostmi. Každý okamžik obsahuje něco, co závisí na nás. Ale přináší s sebou také nevyhnutelné těžkosti (bankrot, nepřijemné nachlazení, nezvaného hosta, věc, která nám vypadne z ruky, mouchu v mléku nebo skvrnu na šatech). Nemůžeme vždy vědět, proč nás překvapí nemoc nebo neúspěch, protože náš duch je příliš maličký, než aby mohl pochopit všechny Boží plány. Člověk je jako myš v klavíru, která nemůže pochopit, proč někdo začal hrát Chopina, a ona musí opustit struny. Když musel Job trpět, kladl Bohu otázky: proč se musel narodit a proč musí trpět. Bůh se mu zjevil, ale místo aby mu odpověděl na jeho otázky, začal mu klást obšrné otázky o světě. Když Stvořitel přestal „obtěžovat“ svého tvora otázkami, poznal Job, že Boží otázky jsou moudřejší než lidské odpovědi. Neboť Boží cesty nejsou naše cesty, a protože spása duše je důležitější než hmotné hodnoty, protože Boží moudrost dokáže i ze zlého vyvodit dobré, proto musí lidský duch usilovat o přijetí přítomného okamžiku. Náš duch neumí vždy zvládnout to, co se děje. Stejně tak to nemůže překonat naše vůle. Ale naše víra to vždy může přijmout a podřídit se Boží vůli.

Zakázaná otázka

Člověk by nikdy neměl lásce klást otázku: „Proč?“ Toto slovo vyslovuje jen tato trojice: pochybnosti, podvod a ďábel. Blaženost ráje, která byla postavena na důvěře lásky, byla otřesena Satanovou otázkou: „Proč to Bůh přikázal?“ Pro opravdovou lásku je každé přání milovaného pří-

kazem, který vyžaduje nejvyšší úctu. Milující si dokonce přeje, aby takových proseb přibývalo a získal tak příležitost sloužit lásce. Ti, kteří milují Boha, nekladou mu žádné nároky, co od nich může žádat. Nepochybují o jeho dobrotě, ani když na ně sesílá těžkou hodinu.

Univerzita okamžiku

Každý okamžik nám přináší více pokladů, než můžeme pojmut. Z duchovního hlediska spočívá velká cena přítomného okamžiku v tom, že nám přináší od Boha osobně adresované poselství. Knihy, kázání, pořady v médiích náboženského charakteru vypadají jako okružní listy. Jsou adresovány všem. Když však takovou všeobecnou výzvu někdo chápe osobně, jak se někdy stane, pak je duše mrzutá a píše jedovaté dopisy, aby uklidnila své špatné svědomí. Dokonce i když se takové představy mravního nebo duchovního charakteru obrací na všechny, ve skutečnosti tomu tak nikdy není. Nikdo mimo mne nežije v přesně takové situaci jako já. Nikdo nenese stejné břemeno. Nic není lépe přizpůsobeno našim duchovním potřebám než přítomný okamžik. Proto je to příležitost získat poznání, které nikomu jinému není dostupné. Tento okamžik je moje škola, moje učebnice, moje lekce. Ani sám Pán se sám sobě nejevil tak dobrý, aby se nemohl poučit z posledního okamžiku. Jako Bůh věděl všechno. Ale byl tu ještě jeden poznatek, kterému se mohl naučit jako člověk. Svatý Pavel píše: *Ačkoliv to byl Boží Syn, naučil se utrpením poslušnosti.* (Žid 5,8)

Vysoká škola okamžiku je vybudována výlučně pro každého jednotlivce a ve srovnání se Zjevením, které Bůh přináší každému, jsou jiné metody učení pomalé a plytké. Tato moudrost pochází z nejnívnější zkušenosti a nikdy se na ni nezapomene. Stane se součástí našeho charakteru, našich zásluh a na-

ší věčnosti. Ti, kteří posvěcují přítomný okamžik a obětují ho v souladu s Boží vůlí, nikdy nejsou neuspokojeni, nikdy nejsou mrzutí a ani si nestěžují. Překonávají všechny překážky a dělají z nich příležitost k modlitbě a k zásluhám. Tak se i zbrzdění růstu stane plodným. Moderní pohan je obětí poměrů a nikoliv jejich pánem. Takový člověk, který nemá s Bohem žádné zkušenosti, nemá důvěru v jeho prozřetelnost ani pevnou víru v jeho lásku, postrádá v těžkých dobách oporu, která spočívá v této víře, v této naději a v této lásce. Jeho duch je držen jako v kleštích minulosti, které lituje nebo nad kterou se bouří, a budoucnosti, které se bojí, že ji nebude moci upravit podle své vůle. Ten, kdo ve všem přijímá Boží vůli, uniká takovému osudu, protože vniká vnějším obalem dění a proniká k jeho pravému jádru, ve kterém poznává poselství svého Boha, kterého miluje. Je zvláštní, jak zcela jinak umíme přijímat neštěstí, a dokonce urážku, když víme, od koho přichází. Mladé děvče by se normálně čertilo nad tím, kdyby mu dobře oděná dáma náhodou v tramvaji šlápla na nohu. Ale kdyby tato žába viděla, že jí působí tuto bolest její filmový miláček, ještě by se tím před kamarádkami chlubila. Požadavku, který by někdo pokládal za drzost, když ho předloží někdo neznámý, rád vyhoví v případě, když o tuto službu žádá přítel. Stejně tak se můžeme podvolit bez reptání každému přítomnému okamžiku, když poznáváme v nemoci, šoku nebo životním zklamání vůli Boží.

Tajemství svatosti

Dětské pleny zavinují Božího Syna v Betlémě a způsoby chleba a vína zahalují skutečnost Krista, který ve mši svaté znovu umírá na Kalvárii. Tento způsob zahalit se používá Bůh i vůči nám, když využívá našeho přítomného okamžiku, aby skryl za každodenními věcmi svou vůli. Náš život závisí na tak náhod-

ných a obyčejných dobrodiních, jako je vzduch a voda. Tak se líbí Pánu, když mu nabízíme tisícero nevýznamných jednání a nedůležitých maličkostí, z nichž se skládá náš život, jen když v utrpení rozpoznáváme stín jeho něžně natažené ruky. V tom spočívá tajemství svatosti. Tato metoda je každému dostupná a zaslouží si, aby ji věnovali pozornost zvláště ti, kteří se ptají: „Co můžu udělat?“ Neboť mnoho duší hladoví po tom, aby mohli pro Boha něco udělat. Stěžují si, že nemají příležitost k nějakému hrdinskému skutku, žádnou vyhlídku na provádění apoštolátu. Rádi by se stali mučedníky. Ale když přijde jídlo na stůl pozdě nebo autobus je obsazený, když už není lístek do divadla a káva není dost silná, pak jsou zcela bez sebe. Propásli příležitost milovat Boha v malých věcech, které od nich žádá. Pán řekl: *Kdo je v maličkostech věrný, je věrný i ve velké věci.* (Lk 16,10) Boží Miláček duši šeptá, ale protože duše čekala trumpetu, příkaz jí uniká. Rádi bychom si sami vybrali svůj kříž. Málokdo však vítá kříž, který mu posílá sám Bůh. A přece svatí dosáhli koruny tím, že dokonale vykonávali malé úkoly, které jim Pán svěřil. Veliké a světem otřásající skutky, o kterých sníme, že bychom je mohli vykonat pro Boha, mohly by nakonec žít jen náš egoismus. Na druhé straně podnikne člověk důležitý krok k přeměně světa – k zlepšení sebe sama – když přijme kříž, který přichází od Boha. Člověk může postavit svou svatost na tom, když snáší trpělivě věčné mrzutosti svého manžela, nesnesitelné hašteření své ženy, srkání dětí u polévky, neočekávanou nemoc nebo nemožnost sehnat peníze. To všechno se může proměnit v zásluhu, může se stát modlitbou, když to přijímáme trpělivě z lásky k tomu, který má s námi tolik trpělivosti při všech našich nepřístojnostech, nezdarech a hříších.

(Dokončení příště)

Překlad -lš-

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi Michelinimu (44)

ORGANIZOVAT OBRANU

15. června 1976

Odbojné šiky tvoří nesmírný počet ďáblů. Je to nepřehledné množství. Vy nejste schopni pojmut jejich možnosti. Ne všichni pracují se stejnou zvráceností, neboť tíže jejich provinění je různého stupně. Přesto všichni bez výjimky pracují pro zlo. Vzbouřili se proti Bohu a nyní zakoušejí nejkrutější tyranii svého vůdce. V pekle patří k různým hierarchiím.

Všichni nenávidí Nejsvětější Pannu, všichni nenávidí lidstvo, všichni pěstují nenávist, silnou žárlivost vůči vyvoleným a strašnou nenávist k vám, kteří putujete po této zemi, ale také mají strach, že dosáhnete spásy.

Neznají žádné slitování, nejsou ho schopni, znají jen sadismus. Nemáte představu o jejich brutalitě, s jakou se vrhají na své oběti, které padnou do jejich spárů.

Jedná se o osoby, které se s nimi spojily, staly se jejich nástrojem, odevzdaly své tělo i duši démonům. Pamatuje, že jich není málo a někteří z vaší generace to osobně dosvědčují.

Na co ještě čekají?

A nyní dávej pozor. Představ si obrovský počet válečníků, velmi dobře vyzbrojených, kteří zaujali své pozice s přesně připraveným plánem, propracovaným do každé podrobnosti.

Toto kolosální vojsko, silné navíc svou povahou a svou organizací, zahajuje útok proti Církvi a proti lidské společnosti, které sice mají značný počet vojáků, důstojníků a generálů, ale neuvědomují si, že mají proti sobě vyzbrojeného nepřítele, plného nenávisti, a proto nepomyšlejí na obranu. Vysmívají se dokonce těm, kteří by chtěli obranu orga-

nizovat. Obviňují je, že jsou blázni a náboženští maniaci.

Nicméně nepřítel, který dovedně skrývá vlastní síly, využívá prostoduchosti protivníka, všude proniká, obsazuje klíčové pozice a vysílá své agenty, kam jen může, a tak opanovává své protivníky. Tu a tam jsou buňky odporu, ale nepřítel opojen svými úspěchy na to nedbá.

A za této situace, když se mu zdá, že vítězství bude jistě jeho, reaguje na každý pokus protivníka s ohromující zuřivostí. Můj synu, víš dobře z vlastní zkušenosti, jak nepřítel nesnáší žádné sebeobranné hnutí, jak se dokonce snaží každému předejít.

Mohou za těchto nesnází biskupové ještě vyčkávat, místo aby sestoupili ze svých trůnů, vyšli z paláců, vzali do rukou otěže velení a vedli své vojsko do protiútoků?

Copak nevědí, že vůbec nezáleží na zdánlivé převaze nepřítele, protože pokud své pastýře budou následovat kněží imunní vůči každodenním herezím a netrpící chudokrevností, která oslabuje a vyřazuje tak mnohé, že když opravdu nastoupí do útoku, mohou si být jisti vítězstvím?

Pryč s předsudky

Neřekl jsem již tolikrát, že jsem svět přemohl pokorou, chudobou a poslušností? S těmito ctnostmi a se svým Ano mohla moje a vaše Matka umožnit vykoupení!

Láska je silnější než nejsilnější nenávist.

Biskupové a kněží ať se snaží uskutečňovat reformy, které vyhlásil 2. vatikánský koncil, ale které kvůli zásahům a pletichám pekla byly aplikovány nedokonale.

Jestliže se rozhodnou konečně nastoupit na správnou cestu

- a bezpečnou Cestou jsem Já - budu s nimi a Církev omládne a brzy pozná nevidaný rozkvět.

Na co se ještě čeká? Pryč s předsudky!

Ať se modlí, aby světlo ozářilo cestu, po které se mají vydat.

Synu, znám stav tvé duše. Trpíš, protože bys chtěl, aby skutečnost viděli i ostatní.

Žehnám ti. Zachovej si lásku ke Mně!

VELIKÁ POKORA

16. června 1976

Už jste uvažovali o okolnostech pokušení, s jakým ke Mně přišel Zlý na poušti?

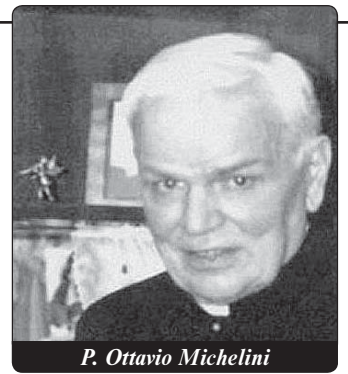
Okolnosti času a místa je třeba velmi pozorně zvážit, protože Já, věčné Boží Slovo, jsem neřekl a neudělal nic, co by od věčnosti nebylo inspirováno k nejvyšším cílům. A když jsem dovolil, aby se ke Mně Satan přiblížil a pokoušel Mě, učinil jsem to pro vás, na které jsem myslel, abyste se připravili, jak náleží, na střet se Zlým a jeho proradnými šiky.

Pokušení přišlo na závěr mého pobytu na poušti, přišlo na závěr mého pústu. Já, Bůh a Člověk, jsem to mohl a chtěl udělat, abych vám naznačil způsob boje. Chtěl jsem vám říct: Je potřebná modlitba a pokání, mnoho modlitby a mnoho pokání! Jen tímto způsobem je možno zajistit, abyste vyšli vítězně ze všech zápasů se zlem.

Nepřipravenost

Dnes se peklo nebojí biskupů ani kněží, až na výjimky, protože ti nemají na paměti, že základním problémem Církve je spása vašich duší a boj proti těm, kteří chtějí jejich záhubu. Reagují negativně na tyto duchovní skutečnosti i přes moje výstrahy.

To znamená, že nehledají duše, ale sami sebe, setrvávají v omylu. Reagují negativně na moje výzvy a potvrzují tak svou nevyhlášenou slepotu, nepřipravenost na poslání, tak potřebné pro dobro duší, ale starají se o své vlastní zájmy, to znamená o svou vlastní pýchu.

P. Ottavio Michelinimu

Jako by se zakořenilo anti-pastorační chování v době, kdy je tak potřebná pokora.

Projev dobré vůle vás může přivést na správné místo.

Na krajní zlo krajní prostředky. Dobře. Tímto krajním prostředkem je pro biskupa rozhodnutí svolat své kněze a říci jim:

„Moji synové, byli jsme oklamáni. Dali jsme se zaskočiti svými nenapravitelnými duchovními nepřáteli. Podařilo se jim narušit naši péči, naši bdělost a pozornost k životnímu problému naší pastorace. Musíme realisticky odpovídat na potřeby a zájmy duší. Já, pastýř duší, budu nyní nablízku těm, kteří trpí kvůli temným silám pekla, budu bdít a bránit je a moje stádo před jejich úklady, budu používat ty prostředky, které božský Mistr ukázal svými slovy i příkladem.“

Pokora vyžaduje odvahu

Můj synu, vím, kolik odvahy je třeba, aby pastýř duší vykonal toto gesto pokory, ale stal by se tak velkým před Bohem i před Církví. Často se odívají do pokory ve svých projevech a homiliích, ale kdyby se pak někdo odvážil říci jim to, co sami říkají, následoval by výbuch nevole. Srovnej pokoru některých veřejných vyznání s pravou pokorou svatého Františka, který řekl svému spolubratru, když šli k jednomu klášteru: „Bratře můj, jestliže, až tam přijdeme, nám zabouchnou před nosem bránu, jestliže nás dokonce napadnou a ztloučou nás a zbité nás ještě shodí na zem pokrytou sněhem, to by pak byla ta pravá radost, pravé potěšení.“

Kdyby o tom všem uvažovali, kolik věcí by se změnilo!

Překlad -lš-

Zpovědní zrcadlo pro kněze

„Jsem si vědom, že učit něco, co není v souladu se slavnostním nebo řádným a všeobecným učitelským úřadem je vážným zneužitím, které působí škodu duším?“ „Slávím mši svatou podle stanoveného ritu a norem s pravou motivací a podle schválených liturgických knih?“ To jsou otázky ze Zpovědního zrcadla pro kněze, které vydala Kongregace pro klérus.

ZPYTOVÁNÍ SVĚDOMÍ PRO KNĚZE

1. Pro ně se zasvěcují, aby i oni byli posvěceni v pravdě. (Jan 17,19)

Mám jako kněz vážné předsevzetí žít svatě? Jsem přesvědčen, že plodnost mé kněžské služby pochází od Boha a že s pomocí milosti Ducha Svatého se musím ztotožnit s Kristem a obětovat svůj život za spásu světa?

2. Toto je moje tělo. (Mt 26,26)

Je svatá mešní oběť středem mého vnitřního života? Připravuji se na ni dobře, slávím ji zbožně a ponořuji se po ní do děkované modlitby? Je pro mě mše svatá každý den pravidelným vztažným bodem pro Boží chválu a mým díkem za jeho dobrodiní? Utíkám se stále znovu k jeho dobrotě a shovívavosti a konám pokání za hříchy své a hříchy všech lidí?

3. Horlivost pro tvůj dům mě stravuje. (Jan 2,17)

Slávím mši svatou podle předepsaných ritů a norem, s pravou motivací podle schválených liturgických knih? Pečuji o posvěcené hostie přechovávané ve svatostánku a obnovuji je v pravidelných intervalech? Opatruji pečlivě posvátné nádoby? Nosím důstojně církvi předepsaný liturgický šat s vědomím, že jedním in persona Christi Capitis, v osobě Krista, Hlavy Církve?

4. Zůstaňte v mé lásce. (Jan 15,9)

Je pro mě radost přebývat při meditaci a tiché adoraci před Ježíšem přítomným v Nejsvětější svátosti? Trvám věrně na každodenní návštěvě Nejsvětější svátosti? Je svatostánek mým pokladem?

5. Vylož nám to podobenství. (Mt 13,36)

Zpytuji se svědomitě každý den a usiluji, abych překonal každou úchylku, která mě odděluje od Boha? Žádám o světlo Pána, kterému sloužím? Rozjímám pravidelně o Písmu svatém? Konám svědomitě obvyklé modlitby?

6. Stále se modlit a neochabovat. (Lk 18,1)

Modlím se důstojně, usebraně a zbožně celou denní modlitbu Církve? Jsem věrný v této důležité dimenzi mé služby svému závazku vůči Kristu, totiž modlit se jménem celé Církve?

7. Pojď a následuj mě. (Mt 19,21)

Je náš Pán Ježíš Kristus pravou láskou mého života? Plním s radostí závazek své lásky vůči Bohu tím, že žiji v celibátní zdrženlivosti? Nepřipustil jsem vědomě nečisté myšlenky, touhy a jednání; nevedl jsem nepřístojné zábavy? Nevystavil jsem se bezprostředně příležitosti hřešit proti čistotě? Dával jsem pozor na své pohledy? Byl jsem opatrný ve styku s různými skupinami lidí? Je můj životní způsob pro věřící svědectvím skutečnosti, že čistota představuje něco možného, plodného a radost přinášejícího?

8. Kdo jsi? (Jan 1,19)

Nacházím ve svém obvyklém chování vztažné body pro slabosti, lenost a ospalost? Odpovídají moje rozhovory lidskému a nadpřirozenému vědomí, jaké přísluší knězi? Dbám na to, abych si ve svém životě neosvojoval povrchní nebo hrubé způsoby? Je moje jednání v souladu s mým kněžským stavem?

9. Syn člověka nemá, kam by hlavu položil. (Mt 8,20)

Miluji křesťanskou chudobu? Je mé srdce zakotveno v Bohu a jsem vnitřně odpoután ode všeho ostatního? Jsem připraven vzdát se svého současného komfortu, svých osobních plánů a svých legitimních sklonnů, abych lépe sloužil Bohu? Nevlastním zbytečné věci, nevydávám peníze na nepotřebné věci a nedávám se ovládat konzumem? Dělán vše možné, abych čas pro odpočinek a zotavení prožíval v Boží přítomnosti, s vědomím, že jsem vždy a všude kněz, i v této době?

10. Že jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými a zjevil je malíčkým. (Mt 11,25)

Nejsou v mém životě hříchy pýchy, přehnané citlivosti, prochlivosti, odporu k odpuštění, sklonu ke skleslosti? Vyprošuji si od Boha ctnost pokory?

11. A hned vytekla krev a voda. (Jan 19,34)

Jsem přesvědčen, že když jedním „in persona Christi“, jsem přímo součástí Kristova Těla – Církve? Mohu upřímně říct, že miluji Církev a že s radostí sloužím jejímu růstu, jejím záležitostí, každému jejímu členu a všem lidem?

12. Ty jsi Petr. (Mt 16,18)

Nihil sine episcopo – nic bez biskupa – říkal svatý Ignác Antiochijský: Leží tato slova v základech mé kněžské služby? Přijímal jsem poslušně pokyny, rady a napomenutí svého biskupa? Modlím se zvláště za Svatého otce v plném souladu s jeho naukou a úmysly?

13. Milujte se navzájem. (Jan 13,34)

Prožíval jsem své vztahy k bratřím v kněžské službě s horlivou láskou, nebo jsem se o ně naopak nestaral z egoismu, netečnosti nebo lhostejnosti? Kritizoval jsem bratry v kněžské službě? Pomáhal jsem jim při tělesných nemocech nebo v duševním utrpení? Žiji v duchu bratrství, aby žádný nebyl sám? Jednám se všemi svými bratry v kněžské službě i s věřícími laiky se stejnou Kristovou láskou a trpělivostí?

14. Já jsem cesta, pravda a život. (Jan 14,6)

Znám základy nauky Církve, osvojuji si je a předávám je věrně dále? Jsem si vědom skutečnosti, že učit něco, co není v souladu se slavnostním nebo řádným a všeobecným učitelským úřadem je vážným zneužitím, které působí škodu duším?

15. Jdi a od nynějška už nehrěš. (Jan 8,11)

Hlásání Božího slova vede věřící ke svátostem. Zpovídám se pravidelně a často, jak je to přiměřené mému stavu a svatým věcem, s nimiž zacházím? Poskytuji velkodušně svátost smíření? Jsem široce použitelný pro duchovní vedení věřících tím, že jim věnuji určitý čas? Připravuji se pečlivě na kázání a katecheze? Kázu se zápalem a promlouvá z mého kázání láska k Bohu?

16. Zavolal ty, které sám chtěl, a oni přišli k němu. (Mk 3,13)

Usiluji s láskou o to, abych odhaloval zárodky povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu? Pečuji o to, aby se mezi věřícími šířilo silnější vědomí všeobecného povolání ke svátosti? Prosim věřící, aby se modlili za povolání a za svatost kněží?

17. Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil. (Mt 20,28)

Usiloval jsem o to, abych se ve všední den věnoval druhým tím, že jim v duchu evangelia sloužím? Činím lásku k Pánu viditelnou také svými skutky? Vidím

v Kříži Kristovu přítomnost a vítězství lásky? Je můj všední den poznamenán duchem služby? Pokládám výkon autority spojené s úřadem také za neoddělitelnou formu služby?

18. Žitním. (Jan 19,28)

Modlil jsem se a opravdu velkodušně obětoval za duše, které mi Bůh svěřil? Plním své pastorační povinnosti? Starám se o duše zemřelých?

19. Ženo, to je tvůj syn... To je tvá matka. (Jan 19,26.27)

Obracím se plný naděje na nejsvětější Pannu, Matku kněží, aby mi pomáhala více milovat svého Syna Ježíše a rozmnožovat lásku k němu také u druhých? Pečuji o mariánskou zbožnost? Najdu si denně čas k modlitbě svatého růžence? Utíkám se k její mateřské přimluvě v boji proti Satanovi, proti žádostivosti a proti zlým sklonům?

20. Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha. (Lk 23,46)

Jsem horlivý v tom, jak posluguji svátostmi umírajícím? Je obsahem mých osobních meditací, katechezí, kazatelské činnosti nauka Církve o posledních věcech? Proším o milost vytrvalosti až do konce a povzbuzuji věřící, aby to také dělali? Přináším často a zbožně mešní oběť a přimluvu za zemřelé?

Kath-net 10. května 2012
Překlad -lš-

NEÚNAVNÝ ČERVOTOČ

Bývalému generálnímu vikáři vídeňské diecéze Schüllerovi, který zveřejnil výzvu kněžím k neposlušnosti, nebylo dovoleno vystoupit na německém sněmu Katholikentag v Mannheimu. Odpověděl na to přáním, aby v německé církvi vzniklo ještě více konfliktů. Chtěl by, aby se reformátorsky orientovaní biskupové sjednotili a vyhnuli se tak nebezpečí, že osamocení „ztichnou“. Vytykal biskupům, že mají strach z Říma a nechávají si vnútit loajalitu.

Kath-net

„Duch Svatý je Láska“ (2)

Během svého episkopátu prováděl takřka bez přestávky pastorační návštěvy ve stovece farností své diecéze. Přinášelo to velké plody. Věnoval velkou pozornost formaci kléru. Otevřel znovu seminář, kde osobně vyučoval některé disciplíny. V tu dobu dal do tisku své knihy *Malá teologická suma*, *Zlatý řetěz*, *Tajemství Ježíše Krista* a *Nauka evangelia*. Tyto knihy se vyznačují vysokou vědeckou úrovní a současně luhobokou zbožností.

V roce 1887 kázal u Svatého Miniata postní duchovní obnovu a zasvětil svou diecézi Božskému Srdci Páně. Přineslo to velký duchovní užitek. Pravidelně psal pastýřské listy kléru

Biskupský znak Mons. Pia

a věřícím a na několika místech osobně kázal misie, které všude vyvolávaly velké nadšení. Navštěvoval věznice a nemocnice a několikrát měl pro trestance duchovní cvičení.

V Koleji svatého Tomáše Akvinského, kterou založil P. V. Bandecchi, přednášel sám lekce náboženství a zajímal se

Mons. Pio v Koleji sv. Tomáše v roce 1885

o duchovní a intelektuální prospěch žáků (nebyli to seminaristé ani řeholníci).

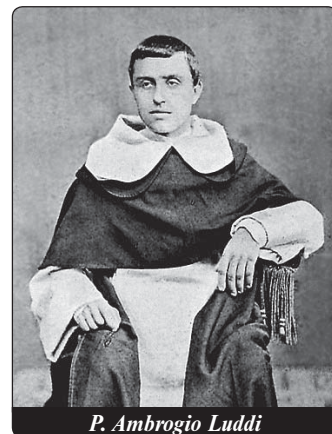
V roce 1897 zemřel biskup Mons. Barabesi a Mons. Pio byl k velké radosti diecéze jmenován jejím sídelním biskupem, i když se tomu bránil. Byl uznán i státem jako 18. biskup diecéze San Miniato. V roce 1899 byl jmenován asistentem papežského trůnu a 18. ledna 1900 oslavil 25 let své biskupské služby.

V roce 1906 u Mons. Pia propukla jaterní choroba, ze které se už nezotavil. Když se k ní připojila takřka úplná slepota, požádal o zproštění z biskupského úřadu a odešel do dominikánského kláštera ve Fiesole, aby se zde připravoval na smrt.

Papež Pius X. přijal jeho rezignaci a 14. září 1906 jmenoval pisánského arcibiskupa administrátorem diecéze. Mons. Pio byl jmenován titulárním arcibiskupem v Sardice.

Od roku 1906 do roku 1912 střídal svůj pobyt ve Fiesole a v Asilo. Protože se pro svou slepotu nemohl věnovat četbě ani psaní, o to více znásobil své modlitby a meditace. V roce 1908 po operaci šedého zákalu se mohl znovu věnovat publikační činnosti.

Jeho život v klášteře se vyznačoval přísným zachováváním všech řeholních pravidel a stal se tak pro všechny vzorem. 3. listopadu 1909 oslavil

P. Ambrogio Luddi

50 let svého řeholního života a 12. února následujícího roku 50. výročí svého kněžského svěcení. Při těchto příležitostech byl zaplaven blahopřáními, mezi kterými nescházel osobní dopis Svatého otce. Oba kláštery dělaly přípravy na oslavu jeho zlaté mše svaté, ale Mons. Pio se uchýlil na tři dny do kláštera passionistů v Galluzzo.

I přes zdravotní těžkosti chtěl zahájit exercicie u sester v Asilo. Ale horečka ho po šesti dnech přinutila, aby duchovní cvičení ukončil. Zdravotní stav se stále zhoršoval a Mons. Pio se vrátil do kláštera v Asilo, který si zvolil za místo své smrti. Jak sám předpověděl, převedla ho na onen svět Panna Maria Nanebevzatá 15. srpna 1912.

Byl pohřben ve Florencii na hřbitově svatého Sofiána, odkud byly jeho ostatky přemístěny do kostela v Asilo.

Ambrogio Luddi

POHLED DO DUŠE MONS. PIA

Mons. Pio a tehdejší papež Pius X. měli vlastně stejná jména. Jednou se papež na biskupa ptal jako na někoho, na kom mu obzvláště záleží: „A Corona, co dělá? Neztrácejte ho z očí, je to světec!“ V ústech Pia X. to nebyla lichotka. Papež opravdu zastával názor, že tento biskup v bílém šatu s bílými vlasy má především bílou duši a je světec.

Byl papežem sotva 4 měsíce a již se s ním dvakrát setkal a ocenil jeho vzácnou duši. Pro to si myslím, že šlo o něco více

než jen o shodu jmen a o vztahy, šlo i o shodu myšlenek, o stejnou žízeň po stejné vodě, o stejný terén srdce, o stejně intenzivní objetí dvou křížů až do posledního dne. Jsem přesvědčen, že papež postaven po boku Mons. Pia by nic neztratil. Mluví o jejich vnitřním životě. Del Corona zůstane vždy biskupem v San Miniato a Pius X. velkým papežem univerzální církve. Ale nitro Mons. Pia bylo nitro světece a nad světece není na zemi nikoho většího.

Pius X. nebyl jediný, kdo postřehl, jaká duše vládne v tomto těle přetíženém námahou a věkem. Věděli to o mnoho let dříve mnozí věřící v jeho diecézi, kteří za ním běželi při jeho návštěvách a volali „Evviva!“ Ocenění jeho obětavého života získávalo v ústech prostých rolníků a dělníků hodnotu zasvěcení. Jestliže lidé, kteří marně čekali do půlnoci ve frontě u jeho zповědnice, až na ně přijde řada, nešli pak domů, nýbrž sedli venku při měsíci a říkali: „Ráno, jakmile přijde, ho chytíme!“, znamená to, že v něm nacházeli něco více než jen kněze, který celé dni zpovídá. Také o něm říkaly hospodyně: „Blahoslavená matka, která ho porodila!“

Chtěl být podobný Ježíši. Již v prvních letech své pastorační činnosti v jednom dopise mluvil o touze po utrpení a bolestech fyzických a ještě více morálních, o sebeobětování na oltáři, aby byl méně nehodný svého Pána. „Kéž mě Ježíš učiní hodným sebe sama, i kdybych měl být jednou opuštěn až k smrti, ať mě učiní věrným až za hrob.“ Ve stejné době napsal: „Usiluji o to stát se svatým.“

Ale to už nebyl začátek. V roce 1870 napsal: „Je tomu patnáct let, co se mě dotkla bolest a láska ke Kříži a Krvi, které uctívám, které mi poskytují úlevu, ale jsem si jist že síla bolesti mě zničí dříve, než dospěji k Bohu.“ Když se vrátíme těch 15 let zpět, zjistíme, že je to počátek jeho nového života, když vstoupil

do kláštera sv. Marka, když měl obláčku a začal noviciát. Začal tedy hned pít z kalicha utrpení, které očisťuje.

V těch letech mu zemřel tatínek, matka ho opustila již maličkého: Bůh ho odlučoval od země. Život, který objal, začal ihned naplno a zdokonaloval se den po dni: byl to svatý fráter.

Uměl využívat i sám dávat dobrý příklad i těm nejstarším. Pro duše se namáhal více než otec pro své děti. Přípravoval se na apoštolát dlouhým studiem knih až do hloubi srdce a stal se opravdu žiznivým po dobrou druhých. Ale netlačil se dopředu. Pokora byla vždy jeho nejdražší ctností. Ne nadarmo později napsal, když se dověděl o jmenování biskupem: „Vždy poslouchat... To byl můj ideál!“

Léta, která strávil po kněžském svěcení v klášteře – bylo jich 15 – představují z vnějšího pohledu nejkřivější dobu jeho života. Bylo možno o něm říct to, co řekl jeden cizinec, který ho

přišel navštívit v jeho cele *Proměnění* od fra Angelica. „Chceš zůstat zde? Chceš být v ráji.“ Nejkrásnější léta strávil v tomto ráji, alespoň ta první. Pak přišla kázání, školy, duchovní vedení a duše plná Boha se vylila navenek na spolubratry, kteří byli radostně chudobní. Bylo to jedno z krásných období jeho života, snad nejsympatičtější, úsměv pohrával na jeho rtech, se všemi jednal sladce, rozséval kolem sebe radost. A přece jednoho dne řekl: „Moc bolesti mě musí zničit dříve, než dospěji k Bohu.“ Trpěl tak, aby druzí neviděli, že trpí. Těch, kteří k tomu dospějí, je tak málo!

Mons. Pio z toho učinil svou druhou přirozenost. Začal přijímat všechnu přísnost řeholního života, byl nadšen bolestí, učinil z ní svůj životní ideál. Posvěcení cestou bolesti je jeden z motivů, které se nejčastěji vrací v dopisech, které psal ze San Miniato do Asilo. Sestrám v tomto drahém klášteře, které shromáždil

a které vedl a miloval jako otec, psal každý týden instrukční dopis, a to při vrcholném pracovním zatížení při pastoračních návštěvách. Do srdci *decer* vléval něco ze svého srdce a s žarem a radostí unikaly zde i vzdychy a dovolovaly tak nahlédnout a pocítit něco z ohně, který stravoval a očisťoval jeho duši. Kdyby tyto dopisy byly více známé, Mons. Pio by se stal pro všechny tím, čím byl před Boží tváří pro ty privilegované duše, které ho znaly zblízka: svatou duší posvěcenou bolestí. Nediv se tomuto naléhání: bolest byla duší jeho života. Bez bolesti by Mons. Pio nebyl tím, čím byl. Poslyšte, jak nám sám přináší tuto myšlenku: „V čem spočívá život? V bolestných vzpomínkách na minulost a v bázlivých obavách o budoucnost. Už nevidíme kolébku, a máme před sebou hrob. V celém tomto souhrnu skličujících vizí a strašných zápasů září jako pochodně Kříž, Kříž Lásky k životu, který nás volá a zve k pláči. Bez vody na zemi nic nekvete, ani v duši bez slz. Ve křtu slz se duše obnovuje, všechno vnímá, všechno doufá od toho, který zemřel, aby nebyla odsouzena.“ A jak mluvil, tak jednal. Slzy zavlažovaly jeho život pastýře duší: slzy z kontrastů, které vycházely ze zvláštní situace, ve které se nacházel jako biskup (jiný biskup, kterého církev zbavila autority, ale podržovala ho vláda, ponechal si 24 let biskupský palác a důchod, který měl umožnit život jemu), slzy pro nepochopení a nespravedlnosti některého nešťastníka kněze; slzy nad zkázou duší, slzy nad tvrdošijností hříšníků, slzy nad bolestmi Krista a nevďěčností lidí, slzy nad neštěstím vlasti, slzy nad sebou a nad bratry vyhnanými z klášterů krutostí pronásledovatelů, slzy soucitu a úzkosti nad hroby rodičů a přátel, pokorné slzy nad sebou samým, aby se očistil, horké otcovské slzy pro očistění druhých.

(Dokončení příště)
Překlad -lš-

Rozloučení se zesnulým Mons. Piem

MODLITBA PODLE SVATÉHO PAVLA – dokončení ze str. 2

Bůh dal darem. O tom také mluvíme – ne ovšem slovy, kterým učí lidská moudrost, ale tak, jak tomu učí Duch, takže nauku pocházející od Boha také vyjadřujeme řečí od něho vnuknutou. (2,12–13) Tim, že přebývá v naší lidské křehkosti, nás Duch Svatý pretváří, přimlouvá se za nás a vede nás do Božích výšin (srov. Řím 8,26).

Duch Kristův

Touto přítomností Ducha Svatého se uskutečňuje naše spojení s Kristem, protože se jedná o Ducha Božího Syna, v němž jsme se stali syny. Svatý Pavel mluví o Duchu Kristově (srov. Řím 8,9) a nejen o Duchu Božím. Je to zřejmé: jestliže Kristus je Boží Syn, jeho Duch je také Božím Duchem, a tak jestliže Duch Boží, Duch Kristův se nám stává velmi blízkým již v Synu Božím a Synu člověka, Duch Boží se stává také lidským duchem a dotýká se nás; můžeme vstoupit do společenství Ducha. A je to, jako by řekl, že nejen Bůh Otec se stal viditelným ve vtělení Syna, ale také Duch Boží se zjevuje v životě a konání Ježíše, Ježíše Krista, který žil, byl ukřižován a vstal z mrtvých. Apoštol připomíná, že *jen pod vlivem Ducha Svatého může někdo říci „Ježíš je Pán“* (1 Kor 12,3). Duch tedy orientuje naše srd-

ce k Ježíši Kristu, takže *nežijeme již my, ale žije v nás Kristus* (srov. Gal 2,20). Ve svých katechezích o svátostech vzhledem k Eucharistii svatý Ambrož říká: „Kdo je opojen Duchem Svatým, je zakořeněn v Kristu.“ (*De sacramentis*, 5, 3, 17: PL 16, 450)

Chtěl bych teď ozřejmit trojí důsledek, jaký má pro náš křesťanský život, jestliže necháme v sobě působit nikoliv ducha světa, ale Ducha Kristova jako vnitřní princip všeho svého jednání.

Duch pravé svobody

Především modlitbou oživou Duchem jsme uvedeni do podmínek, že opouštíme a překonáváme všechny formy strachu a otroctví a žijeme v opravdové svobodě synů Božích. Bez modlitby, která každodenně živí náš život v Kristu v důvěrnosti, která postupně vzrůstá, ocitáme se v podmínkách, jaké popisuje svatý Pavel v listě Římanům: *nekonáme dobro, které chceme, ale zlo, které nechceme* (srov. Řím 7,19). A to je vyjádření odcizení lidské bytosti, zničení naší svobody v podmínkách naší existence po dědičném hříchu; chceme dobro, a nekonáme je a děláme to, co nechceme, zlo. Apoštol nám vysvětluje, že to není především naše vůle, která nás může osvobodit z těchto podmínek, ani Zákon, nýbrž Duch Svatý. A proto, *kde je Duch Páně, tam je svoboda* (2 Kor 3,17), s modlitbou zakoušíme svobodu darovanou Duchem: autentickou svobodu, která je svobodou od zla a od hříchu pro dobro a pro život, pro Boha. Svoboda Ducha, pokračuje svatý Pavel, se nikdy neztotožňuje ani s prostopášností, ani s možností volit zlo, neboť *ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost* (Gal 5,22). To je pravá svoboda: že můžeme svobodně vyplnit touhu po dobru, pravě

radosti ve společenství s Bohem a nebýt pod tlakem okolností, které nás nutí jít jiným směrem.

Důvěra

ve zkouškách a utrpení

Druhým důsledkem, který se ověřuje v našem životě, když v sobě necháme působit Ducha Kristova, je to, že samotný vztah k Bohu se tak prohlubuje, že se ho nedotýká žádná jiná skutečnost nebo situace. Chápeme totiž, že modlitba nás neosvobozuje od zkoušek a od utrpení, ale můžeme je prožívat ve spojení s Kristem, takže utrpení nabývá také perspektivu účasti na jeho slávě (srov. Řím 8,17). Mnohokrát žádáme ve své modlitbě, abychom byli osvobozeni od zla fyzického a duchovního, a činíme tak s velkou důvěrou. Nicméně máme dojem, že jsme nebyli vyslyšeni, a proto riskujeme, že ztratíme důvěru a nevytrváme. Ve skutečnosti lidské volání Bůh nikdy nepřeslechne a právě ve vytrvalé modlitbě pochopíme se svatým Pavlem, že *utrpení tohoto času nejsou ničím ve srovnání s budoucí slávou, která se zjeví na nás* (Řím 8,18). Modlitba nás nezbavuje zkoušek a utrpení, neboť – jak říká svatý Pavel – *naříkáme a očekáváme přijetí za syny, vykoupění našeho těla* (Řím 8,23); říká nám, že modlitba nás nezbavuje utrpení, ale dovoluje nám, abychom se s ním vyrovnávali s novou silou, se stejnou důvěrou k Ježíši, s jakou – podle listu Židům – *on v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu* (5,7). Odpovědí Boha Otce Synu na jeho hlasité volání a slzy nebylo osvobození od utrpení, od kříže, od smrti, ale bylo to vyslyšení mnohem větší, odpověď mnohem hlubší; skrze kříž a smrt Bůh odpověděl zmrtvýchvstáním Syna, novým

životem. Modlitba oživovaná Duchem Svatým vede také nás, abychom prožívali každý den na životní cestě s jejími zkouškami a utrpením v plné naději, v důvěře v Boha, který odpoví, jako odpověděl Synovi.

Modlitba

za všechny a za vše

A třetí – modlitba věřícího se otevírá také dimenzi lidstva a celého stvoření, neboť bere za svou skutečnost, že *tvorstvo nedočkavě čeká, až se synové Boží zjeví ve slávě* (Řím 8,19). To znamená, že modlitba, kterou podporuje Duch Kristův, který promlouvá v nitru nás všech, nezůstává uzavřena nikdy do sebe, není to nikdy jen modlitba za sebe sama, ale otevírá se účasti na utrpení naší doby, utrpení druhých. Stává se přimlouvanou za druhé a tak osvobozením od sebe samého, přívodem naděje pro celé stvoření, výrazem lásky k Bohu, která je vylita v našich srdcích skrze Ducha Svatého, jenž nám byl dán (srov. Řím 5,5). A právě to je znamení pravé modlitby, která nekončí u nás samotných, ale vždy se otevírá druhým, a tak mě osvobozuje, tak přispívá k vykoupění světa.

Drazí bratři a sestry, svatý Pavel nás učí, že ve své modlitbě se máme otevřít přítomnosti Ducha Svatého, který se v nás modlí nevýstižnými vzdechy, aby nás přivedl k přilnutí k Bohu celým srdcem a celou naší bytostí. Duch Kristův se stává silou naší „slabé“ modlitby, světlem naší „vyhaslé“ modlitby, ohněm naší „vyprahlé“ modlitby, dává nám pravou vnitřní svobodu, učí nás žít ve vyrovnanosti s životními zkouškami, v jistotě, že nejsme sami, když se otevíráme horizontům lidstva a stvoření, které zároveň sténá a spolu trpí (Řím 8,22). Děkuji.

Bollettino Vaticano

16. května 2012

(Mezititulky redakce Světla)

Překlad -lš-

MORÁLNÍ SVĚT NARUBY

Tři teologové z jezuitských univerzit v USA napadli biskupskou konferenci USA, že chce prosazovat „menšinové názory“ jako katolickou nauku. Podle jejich názoru většina teologů se zastává homosexuálních svazků a pokládá je za legální. Kdo to odmítá, vytváří podle těchto teologů „morální schizma“ v církvi. Jeden z těchto teologů je bývalý kněz, který se zasazuje také za potraty. Další z nich nenašel v evangeliu nic, co by homosexuálním svazkům odporovalo.

Kath-net

Dnes více než kdykoliv jindy si musíme uvědomit, že všech-

na naše lidská důstojnost se zakládá ve skutečnosti na tom, jak vysoký a vznešený a svatý je smysl naší existence: byli jsme stvořeni, abychom byli Božím obrazem, abychom tak svým bytím i celým svým životním způsobem oslavovali Boha. Ale s tím je spojena vážná otázka: Co když to neděláme? Nevystavil se Bůh nebezpečí, že může být svými tvory také profanován a trapným způsobem zneuctěn? Když chceme vyslovit, čím Bůh vlastně celou věčnost bytostně žije, a nemůžeme to vyjádřit jinak než lidskými pojmy a obrazy, musíme dnes mít oprávněný strach, abychom mnoha lidem nezavdali příčinu k výsměchu a zneuctění Boha. Stojíme totiž před skutečností, že právě to nejvznešenější, čím Bůh je a čím nás ze své plnosti obdaril, dočkalo se u jeho tvorů neuvěřitelné degradace a zneuctění. Řeč je pochopitelně o lásce.

Jak to, že člověk může také zcela vědomě odmítat, popírat, dokonce nenávidět Boha, svého Stvořitele, Otce, Bratra a Přitele, který je mu tak blízký, že je sám „předlohou“ pro jeho bytí, Boha, který je vůči němu tak vstřícný, tak nezištně přející a dokonale naplňuje všechny lidské tužby a potřeby, samu Lásku, Dobrotu a Krásu, která by měla být pro jeho tvora předmětem trvalé touhy, přímo neodolatelným magnetem? Není možno to vysvětlit jen z lidské přirozenosti. Bylo by to zcela nepochopitelné, pokud nevezmeme v úvahu, že na něho působí také opačné síly, zlomyslnost Zlého, který Boha nenávidí a nikomu jeho lásku nepřeje. Čím více můžeme odhalit ony nesmírné dary, které jsme obdrželi od tak nesmírného Dárce, tím zřejmější by mělo pro nás být, jak velká je nenávist, která se v Nepříteli zrodila z jeho závisti. Právem ho nazval Apoštol vrahem a lhářem, protože je nepředstavitelně prohnáný. Sta-

Na slovíčko

čí mu přitom kupodivu docela málo, aby dosáhl svého. Vsadil všechno na jednu kartu. Využil k tomu hned oné první příležitosti, když se s ním prarodiče dali do řeči, aby Boha ihned napadl, zpochybnil v jejich očích jeho nekonečnou lásku, očernil ho a obvinil ze lži. Hned napopravě uspěl a s tímto trikem pokračuje až do dnešních dnů.

Prostě ví, že celý jeho úspěch závisí na tom, aby lidem zabránil poznat, kým Bůh doopravdy je. Ďáblovo působení proto cílevědomě směřuje k tomu, zkažit pohled na Otcovu tvář, znevážit jeho dobrotu, zmařit šíření Ježíšova svědectví o Otci. Markantně je to patrné na islámu. Toto bludné náboženství si Satan zdeformoval a přizpůsobil tím, že z něho odstranil právě to nejpodstatnější: trojjediného Boha, a s tím samozřejmě i jeho Syna, Boha, který se stal člověkem. Kdo spočítá miliony a miliony srdcí, ve kterých tento pseudobůh už potlačil a dále i násilím potlačuje tvář pravého Boha?

Bůh je Bohem jediné jakožto Lásky. Bůh je absolutní altruismus. Všechno v Bohu samém i veškeré jeho konání vůči jeho tvorům je vztah dokonalého a bezvýhradného sebedarování.

Božské Osoby jsou si svou vzájemnou láskou pramenem nekonečné blaženosti. Osamocenost a sebestřednost by byla pro ně totéž co jejich smrt. Uvěřit v Boha znamená uvěřit v božskou lásku a přijmout do svého života tento jedinečný, nenahraditelný božský princip. (Právě na něm jakožto největším Božím daru, součásti jeho podstaty, spočívá pravá velikost a vznešenost manželství a posvátnost pohlaví.)

Ale protože Satan nesnáší skutečnost, že Bůh je láska, zaměřil se na tuto jeho nejpodstatnější podobu, aby zasadil právě bohopoctě nejtěžší ránu, která míří přímo do srdce. Tzv. sexuální revoluce zdeptala sám základ onoho spojení člověka s Bohem. Je to přímo neuvěřitelné, do jaké míry a do jaké šíře se obsah pojmu „láska“ mohl v tak krátké době změnit ve svůj pravý opak a stát se přitom tou nejpůvodnější samozřejmostí. Lásky se v dnešním světě stala synonymem a praxí toho nejpodlejšího sobectví. To je ten nejtěžší a nejzlobnější útok, jaký byl proti Bohu vůbec kdy podniknut. Sebedarující, nezištně se obětující láska se pro mnoho lidí stala nepředstavitelnou skutečností, něčím přímo nenor-

ISLÁM STÁLE DRZEJŠÍ

Islámští salafisté, kteří během Velikonoc začali v Německu zdarma rozdávat do domácností Korán, dostali dokonce prostor v televizním okruhu ARD. Imám šejk Hassan Dabbagh, který už dříve vyvolal svými názory veřejné pobouření, prohlásil zcela neomalene, že Ježíš Kristus nebyl Žid, nýbrž muslim. Jak mohl předběhnout 570 let, to imám nevysvětlil. V pořadu zaznělo také tvrzení, že islám je jediné náboženství, které uznává také jiná náboženství.

HLAS ZE SNĚMU ISLÁMSKÝCH DUCHOVNÍCH

Pozdvižení u ochránců lidských práv vyvolal kongres nejvýznamnějších islámských duchovních v Íránu, na kterém Abdollah Javadi-Amoli prohlásil, že homosexuálové jsou méněcennější než zvířata, a požadoval jejich vymýcení. V Íránu hrozí podle Koránu trest smrti čtyřem homosexuálům za vzájemné pohlavní styky.

Kath-net

málním, a proto neskutečným. Tržní vztahy opanovaly nejen ekonomiku, ale celý, dokonce i intimní lidský život.

Současný svět se tímto způsobem celou svou mentalitou, hodnotami, morálkou a zaměřením tak promyšleně a důmyslně odpoutal od Boha, že zde pro něho skutečně nezbylo místo. Mnoha lidem připadá Bůh jako cizí těleso v oku, něco pro naše poměry neorganického a zcela neskutečného. Hlavním důvodem odmítání Boha je tedy nejen neochota přijmout jeho morální principy a příkázání, ale je to úplná absence k tomu potřebných pojmů a představ. A tak se stalo, že místo aby zákony společnosti chránily respektování Božího zákona, pokládají za svou povinnost legalizovat a podporovat jejich masové porušování, a jejich respektování se naopak označuje za nepřijatelnou diskriminaci. Svět je dnes uspořádán tak, jako by Boha vůbec nebylo. Tragické praktické důsledky jsou už natolik evidentní a všem rozumným lidem notoricky známé, že je není třeba vypočítávat.

Jestliže takto na smrt nemocnou společnost, která ztratila orientaci v základních hodnotách a nastoupila cestu vlastní sebevraždy, podrobí dobrotivý Bůh těžkému chirurgickému zákroku, je to vlastně projev jeho nekonečného milosrdenství. Jsme si jistě vědomi, že skalpel, který má odstranit zhoubný nádor, se nemůže bezbolestně vyhnout všem zdravým buňkám. Ty však mohou Chirurgovi nesmírně ulehčit jeho výkon svým dobrovolným souhlasem a ochotou ke spoluúčasti na očištném a uzdravujícím procesu, jaký jeho božská terapie vyžaduje. On sám dobrovolně a poslušně už prošel takovým bolestným procesem a bylo mu to připočteno ke slávě. On trestá i smilovává se; uvádí do podsvětí i vyvádí z veliké záhuby. Má duše proto vyvyšuje svého Krále a vždy bude jásat nad jeho velikostí.

-lš-

Pondělí 4. 6. 2012: 6:05 Octava dies (674. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Vladyka **6:55** Čteme z křesťanských periodik **7:00** Terra Santa News: 30. 5. 2012 **7:20** Putování modrou planetou: Ekvádor – země pod Andami **8:00** Přejeme si... **8:15** Outdoor Films (4. díl) **9:45** Jeruzalém **10:00** Nedělní čtení: Slavnost Nejsvětější Trojice **10:35** Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi **10:55** Noekreace aneb Vandrování (142. díl) **11:10** Noeland (55. díl) **11:40** Sedmihlásky (65. díl) **11:45** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Slavnostní koncert ze Křtín u Brna **13:20** Tatman **13:40** Octava dies (674. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Půtník **14:25** Krásy Čech a Moravy (15. díl): Staroměstské náměstí **14:45** Setkání u studny (2. díl) – P. ThDr. Michael Slavík **15:20** Poutní místo Starý Bohumín **15:30** Na druhé straně zdi **16:05** Mikroregion Východní Slovácko: Bánov **16:15** Poézia v obraze – Lubomír Rapoš **16:25** Salesiánský magazín [P] **16:40** Exit 316 MISE: Jak dostat rodiče do polepšovny **17:00** NOEparáda (167. díl) [L] **18:05** Po hladině: Svoboda [P] **18:25** Sedmihlásky (65. díl) **18:30** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl [P] **18:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (40. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:05** CampFest 2010 **19:20** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **19:30** Přejeme si... **19:45** Mikroregion Východní Slovácko: Bánov **20:00** Klapka s... (43. díl) [P] **21:00** Na koberečku (128. díl) **21:10** Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše [P] **21:20** Bubnování s Čtyřlístkem **21:35** Čteme z křesťanských periodik **21:45** MUDr. Roman Joch – Kde jsou hranice svobody náboženství: Islám a my **22:50** Octava dies (674. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:25** Kulatý stůl **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 5. 6. 2012: 6:05 Mikroregion Východní Slovácko: Bánov **6:15** Maria v křesťanské tradici **6:45** Licheň **7:00** Cesta k andělům (64. díl): Mons. Tomáš Holub **7:50** Poselství svatých: František z Assisi **8:00** Brána poutníků: Oratorium Jiřího Pavlíci **9:30** Liptál včera a dnes **10:05** Octava dies (674. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:35** MUDr. Roman Joch – Kde jsou hranice svobody náboženství: Islám a my **11:40** Sedmihlásky (65. díl) **11:45** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (81. díl): Dechovka **12:35** Čteme z křesťanských periodik **12:40** V zákulisí **13:10** Eucharistie: Já jsem Chléb života **13:45** Putování modrou planetou: Ekvádor země pod Andami **14:25** Otazníky: Sekty **16:00** Mikroregion Východní Slovácko: Bánov **16:10** Přejeme si... **16:25** Otec Karel Tinka, SDB [P] **16:40** Mexico pohledem dobrovolníka **17:20** Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi **17:40** JuniorTV Kopřivnice (26. díl) **18:00** Noeland (55. díl) **18:30** Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku [P] **18:40** Sedmihlásky (65. díl) **18:45** Příběh medvídky pandy (1. díl) **19:20** Noekreace aneb Vandrování (142. díl) **19:30** Jaroslav Sucháček **19:40** Zpravodajské Noeviny: 5. 6. 2012 [P] **20:00** Restituční polemika: Prof. Jan Sokol, Ph.D., CSc. [L] **21:00** Folkové Chvojení 2011: festival člověčí muziky [P] **21:30** Děkujeme Vám, dnes zvláště maminkám: Oslavy 6. výročí vysílání televize NOE **22:50** Zpravodajské Noeviny: 5. 6. 2012 **23:05** Půtník **23:20** Terra Santa News: 30. 5. 2012 **23:40** Přejeme si... **23:55** Čteme z křesťanských periodik **0:05** Post Scriptum s Mons. Josefem Nuzikem **0:25** Vladyka **0:45** Exit 316 MISE: Jak dostat rodiče do polepšovny **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 6. 6. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 5. 6. 2012 **6:20** Setkání u studny (2. díl) – P. ThDr. Michael Slavík **6:55** Noekreace aneb Vandrování (142. díl) **7:05** Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše **7:15** Místo zvané domov **8:15** Noeland

(55. díl) **8:45** Sedmihlásky (65. díl) **8:50** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (40. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **9:10** CampFest 2010 **9:25** Restituční polemika: Prof. Jan Sokol, Ph.D., CSc. **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Čteme z křesťanských periodik **13:00** Klapka s... (43. díl) **14:05** Na koberečku (128. díl) **14:15** Hlubinami vesmíru s dr. Janem Vondrákem **15:00** Poselství svatých: František z Assisi **15:10** Melódia dýhy **15:25** Salesiánský magazín **15:40** Zpravodajské Noeviny: 5. 6. 2012 **16:00** NOEparáda (167. díl) **17:00** Exit 316 MISE: Kdopak to zvoni? [P] **17:20** Historie Světových dnů mládeže **17:30** Cesta k andělům (64. díl): Mons. Tomáš Holub **18:25** Sedmihlásky (65. díl) **18:30** O Mlsákově (2. díl): Jak nechtěl Mlsálek spinkat [P] **18:40** Octava dies (674. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **19:10** Živá historie – Hrad Strečno **19:20** Terra Santa News: 6. 6. 2012 [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:20** Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Vztah pravdy a svobody [P] **21:20** Mikroregion Východní Slovácko: Bánov **21:30** Bůh v Tibetu **22:00** Historie československého vojenského letectví (5. díl) [P] **22:30** Noekreace aneb Vandrování (142. díl) **22:40** Brána poutníků: Oratorium Jiřího Pavlíci **0:15** Generální audience papeže Benedikta XVI. **0:45** Krásy Čech a Moravy (15. díl): Staroměstské náměstí **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 7. 6. 2012: 6:05 Mikroregion Východní Slovácko: Bánov **6:15** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (40. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:35** CampFest 2010 **6:50** Čteme z křesťanských periodik **6:55** Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec **7:15** Platinové písničky (81. díl): Dechovka **7:45** Půtník **8:00** Folkové Chvojení 2011: festival člověčí muziky **8:25** Přejeme si... **8:40** Příběh medvídky pandy (1. díl) **9:20** Putování modrou planetou: Ekvádor – země pod Andami **10:05** Otazníky: Sekty **11:40** Sedmihlásky (65. díl) **11:45** O Mlsákově (2. díl): Jak nechtěl Mlsálek spinkat **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Brána poutníků: Oratorium Jiřího Pavlíci **13:40** Vladyka **14:00** Klapka s... (43. díl) **15:00** Terra Santa News: 6. 6. 2012 **15:20** Bol som mimo: Radoslav Hruška **16:25** Budu pomáhat: APLA: Asociace pomáhající lidem s autismem [P] **16:35** V zákulisí [P] **17:05** Eucharistie: Učení Boží [P] **17:35** Ars Vaticana (1. díl) [P] **17:45** O Mlsákově (3. díl): Mlsálek a letadlo [P] **17:55** Sedmihlásky (65. díl) **18:00** Pro vita mundi (116. díl): Václav Hudeček **19:00** Mše svatá ze Slavnosti Těla a Krve Páně [L] **20:30** Jak potkávat svět s Ondřejem Demo (zatím nepotvrzeno) (12. díl) [L] **21:50** Zpravodajské Noeviny: 7. 6. 2012 [P] **22:10** Kus dřeva ze stromu: Modřín [P] **22:25** Hudební magazín Mezi pražci [P] **23:00** Poselství svatých: František z Assisi **23:10** Noekreace aneb Vandrování (142. díl) **23:20** Post Scriptum s Mons. Josefem Nuzikem [P] **23:40** Zpravodajské Noeviny: 7. 6. 2012 **0:00** Večer chval **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 8. 6. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 7. 6. 2012 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (142. díl) **6:30** Bol som mimo: Radoslav Hruška **7:30** Krásy Čech a Moravy (15. díl): Staroměstské náměstí **7:50** Místo zvané domov **8:50** Salesiánský magazín **9:05** Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Vztah pravdy a svobody **10:05** Na koberečku (128. díl) **10:15** Klapka s... (43. díl) **11:20** JuniorTV Kopřivnice (26. díl) **11:40** Sedmihlásky (65. díl) **11:45** O Mlsákově (3. díl): Mlsálek a letadlo **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Outdoor Films (4. díl) **13:50** Ars Vaticana (1. díl) **14:05** Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec **14:25** Slavnostní koncert ze Křtín u Brna **15:40** Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše **16:00** Zpravodajské Noeviny: 7. 6. 2012 **16:15** Bůh v Tibetu

16:40 Restituční polemika: Prof. Jan Sokol, Ph.D., CSc. **17:45** Karelia – jeden den [P] **18:00** Noeland (55. díl) **18:30** O Mlsákově (4. díl): Jak Kundaba s Puclickem přejeli Mlsákově ocásek [P] **18:40** Sedmihlásky (65. díl) **18:45** Exit 316 MISE: Kdopak to zvoni? **19:05** Kus dřeva ze stromu: Modřín **19:20** Salesiánský magazín **19:40** Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem [P] **20:00** Noemova pošta: červen [L] **21:35** Na koberečku (128. díl) **21:45** Přejeme si... **22:05** Nedělní čtení: 10. neděle v mezidobí [P] **22:35** Cesta k andělům (64. díl): Mons. Tomáš Holub **23:25** V zákulisí **23:55** Eucharistie: Učení Boží **0:30** Putování modrou planetou: Ekvádor – země pod Andami **1:10** Historie československého vojenského letectví (5. díl) **1:40** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 9. 6. 2012: 6:05 Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem **6:15** Poselství svatých: František z Assisi **6:25** V zákulisí **6:55** Eucharistie: Učení Boží **7:25** Restituční polemika: Prof. Jan Sokol, Ph.D., CSc. **8:30** Otec Karel Tinka, SDB **8:45** Přejeme si... **9:00** Noeland (55. díl) **9:30** Sedmihlásky (65. díl) **9:35** Příběh medvídky pandy (1. díl) **10:15** NOEparáda (167. díl) **11:15** Exit 316 MISE: Kdopak to zvoni? **11:35** Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 7. 6. 2012 **12:25** Nedělní čtení: 10. neděle v mezidobí **12:55** Přejeme si... **13:10** Folkové Chvojení 2011: festival člověčí muziky **13:40** Platinové písničky (81. díl): Dechovka **14:10** Hlubinami vesmíru s dr. Janem Vondrákem **14:50** Noekreace aneb Vandrování (142. díl) **15:00** Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem **15:15** Slezská Lilie 2012: festival moderní křesťanské hudby [L] **16:45** Melódia dýhy **17:00** Půtník **17:15** Hudební magazín Mezi pražci **17:50** Krásy Čech a Moravy (16. díl): Třeboň [P] **18:15** Slezská Lilie 2012: festival moderní křesťanské hudby [L] **21:40** Putování modrou planetou: Tibet – Mezi nebem a zemí [P] **22:25** Cesta k andělům (54. díl): Bronislav Matulík **23:15** Budu pomáhat: APLA: Asociace pomáhající lidem s autismem **23:25** Setkání u studny (2. díl) – P. ThDr. Michael Slavík **0:05** Outdoor Films (4. díl) **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 10. 6. 2012: 6:15 Nedělní čtení: 10. neděle v mezidobí **6:45** Ars Vaticana (1. díl) **7:00** Jak potkávat svět s Ondřejem Demo (zatím nepotvrzeno) (12. díl) **8:20** Bůh v Tibetu **8:45** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (40. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **9:05** Restituční polemika: Prof. Jan Sokol, Ph.D., CSc. **10:10** Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Štítná nad Vláří. [L] **11:30** Budu pomáhat: APLA: Asociace pomáhající lidem s autismem **11:40** Na koberečku (128. díl) **11:50** Čteme z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:15** Platinové písničky (82. díl): Dechovka [P] **13:50** Cesta k andělům (54. díl): Bronislav Matulík **14:40** Folkové Chvojení 2011: festival člověčí muziky **15:05** Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Vztah pravdy a svobody **16:00** Po hladině: Svoboda **16:20** Příběh medvídky pandy (2. díl) [P] **16:55** Sedmihlásky (66. díl) [P] **17:00** Noeland (56. díl) [P] **17:30** Noekreace aneb Vandrování (143. díl) [P] **18:15** Exit 316 MISE: Kdopak to zvoni? **18:35** Otec Karel Tinka, SDB **19:00** Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec **19:25** Poselství svatých: Matka Tereza **19:35** Čteme z křesťanských periodik **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Světové setkání rodin v Miláně: Koncert z La Scally [P] **21:15** Octava dies (675. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **21:50** Bol som mimo: Radoslav Hruška **22:50** Karelia – jeden den **23:00** Nedělní čtení: 10. neděle v mezidobí **23:30** Ars Vaticana (1. díl) **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Mladí poutníci z Brna a okolí zvou na **POUŤ DO KŘTIN**. V poutním chrámu Jména Panny Marie bude v **sobotu 9. 6. 2012 v 9.00 hod. sloužena mše svatá podle misálu bl. Jana XXIII. z roku 1962**. Po mši svaté následuje mariánská pobožnost a svátostné požehnání. Mši svatou bude sloužit P. Petr Rössler.

Společenství cyrilometodějských poutníků Vás zve na **XII. CYRILOMETODĚJSKOU PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD** na poděkování za poselství evangelia, které přinesli svatí Cyril a Metoděj před 1149 roky, a s prosbou za obnovení víry v našem národě. **Duchovní téma: Devět plodů Ducha Svatého. Putujeme od středy 20. 8. 2012. Pouť vrcholí v sobotu 25. 8. 2012 v bazilice na Velehradě.**

START: Pondělí 20. 8. zahájení pouti v 15.00 hod. mši svatou, Vranov nad Dyjí – Znojmo (18 km) • **Úterý 21. 8.** odchod v 6.30 hod. ze Znojma do Miroslavi (33 km) • **Středa 22. 8.** odchod v 6.30 hod. z Miroslavi do Blučiny (33 km) • **Čtvrtek 23. 8.** odchod v 6.30 hod. z Blučiny přes Žarošice do Věteřova (33 km) • **Pátek 24. 8.** odchod v 6.30 hod. z Věteřova přes Svatý Kliment do Buchlovic (28 km) • **Sobota 25. 8.** odchod v 8.00 hod. z Buchlovic na Velehrad (8 km).

V CÍLI: 10.30 hod. obnova zasvěcení na nádvoří před bazilikou • 11.30 hod. mše svatá – slouží biskup Mons. Vojtěch Cikrle • 15.00 hod. svátostné požehnání a rozloučení.

INFO: S sebou spacák a karimatku. Denně jdeme 23 až 33 km, spí se vždy pod střešou. Dopravní vozidlo veze zavazadla a někdy i unavené poutníky. Návrat si zajišťuje každý sám.

U koho se hlásit: Mons. Jindřich Bartoš, tel. 603 290 082, e-mail: jindrichbartos@seznam.cz, • P. Marek Dunda, Vranov nad Dyjí 20, tel. 515 296 384, e-mail: marek@fatym.com, www.fatym.com.

Srdečně vás všechny zveme. Přejeme si, aby tato pouť byla jako tenkrát v Betlémě „radost pro všechny lid“ (Lk 2,10), pro poutníky i pro ty, kdo se s nimi setkají.

X. BENEFIČNÍ KONCERT pod záštitou Ing. Cyrila Svozila pro **záchranu kostela sv. Jana Křtitele v Horním Údolí u Zlatých Hor – sobota 16. června 2012 v 17 hodin, poutní místo Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor.**

Program: Webber, Franck (arr. Holec), Oškera, Mozart, Bach, Purcell, Buxtehude, Duruflé, L. da Victoria, Janáček, Badings, Soler, Mascagni.

Účinkují: Pueri gaudentes se sbormistry Zdenou Součkovou a Liborem Sládkem, Marta Reichelová (soprán), Denisa Martínková (varhany, klavír). **Vstupné dobrovolné.**

Info: Melodia art Management, www.melodiaart.com, www.mariahilf.cz, tel. 584 425 916.

POUŤ K PANNĚ MARIÍ, MATCE MILOSTI

V sobotu 9. června 2012 se na Vyšebrodsku v jižních Čechách uskuteční **tradičně katolická pouť k Panně Marii, Matce Milosti**. Poutníci se shromáždí ve Vyšším Brodě na náměstí u vyšebrodského farního kostela sv. Bartoloměje a přibližně v 10.15 hod. vyrazí na Maria Rast am Stein, mariánské poutní místo nacházející se na severním svahu Martínkovského vrchu. Během putování se budeme společně modlit křížovou cestu. **Na Maria am Stein bude P. Františkem Juchelkou sloužena tridentská mše svatá (přibližně v 11.30 hod.), po které bude modlitba loretánských litaní.**

Po návratu zpět do Vyššího Brodu bude možné zhlédnout prostory kláštera a účastnit se přátelského setkání.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí ve dnech **14. – 19. 10. 2012 ZÁJEZD NA OSTROV MALTA A GOZO (letecky)** – po stopách apoštola Pavla a krás Středomoří s bohatým programem, za účasti světicího biskupa Mons. Josefa Kajneka. **Cena: 14.690 Kč.**

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661, mobil 737 215 328 • e-mail: dcs@bihk.cz.

Liturgická čtení

Neděle 3. 6. – slavnost Nejsvětější Trojice

1. čt.: Dt 4,32–34.39–40
Ž 33(32),4–5.6+9.18–19.20+22
Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
2. čt.: Řím 8,14–17
Ev.: Mt 28,16–20
Slovo na den: Jsem s vámi.

Pondělí 4. 6. – ferie

1. čt.: 2 Petr 1,2–7
Ž 91(90),1–2.14–15ab.15c–16
Odp.: srov. 2b (*Bože můj, v tebe doufám.*)
Ev.: Mk 12,1–12
Slovo na den: Mít ohled.

Úterý 5. 6. – památka sv. Bonifáce

1. čt.: 2 Petr 3,12–15a.17–18
Ž 90(89),2.3–4.10.14+16
Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)
Ev.: Mk 12,13–17
Slovo na den: Co mě pokoušíte?

Středa 6. 6. – nez. pam. sv. Norberta

1. čt.: 2 Tim 1,1–3.6–12
Ž 123(122),1–2a.2bcd
Odp.: 1a (*K tobě, Bože, zvedám své oči.*)
Ev.: Mk 12,18–27
Slovo na den: On není Bohem mrtvých.

Čtvrtek 7. 6. – slavnost Těla a Krve Páně

1. čt.: Ex 24,3–8
Ž 116(115),12–13.15+16bc.17–18
Odp.: 13 (*Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Žid 9,11–15
Ev.: Mk 14,12–16.22–26
Slovo na den: Lámal a dával.

Pátek 8. 6. – ferie

1. čt.: 2 Tim 3,10–17
Ž 119(118),157.160.161.165.166.168
Odp.: 165a (*Hojný pokoj těm, kdo milují tvůj zákon, Hospodine!*)
Ev.: Mk 12,35–37
Slovo na den: Dokud ti nepoložím tvé nepřátele pod nohy.

Sobota 9. 6. – nez. pam. sv. Efréma Syrského nebo sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: 2 Tim 4,1–8
Ž 71(70),8–9.14–15ab.16–17.22
Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti, Pane.*)
Ev.: Mk 12,38–44
Slovo na den: Celé své živobytí.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

2. – 9. ČERVNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 6.		PO 4. 6.		ÚT 5. 6.		ST 6. 6.		ČT 7. 6.		PÁ 8. 6.		SO 9. 6.			
Antifona	746	842	826	928	1708	1924	857	961	759	856	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	746	842	827	928	1708	1925	857	962	759	856	889	996	1666	1883		
Antifony	747	843	828	929	843	946	858	963	760	857	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	813	914	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	748	843	831	933	1710	1926	861	966	761	857	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	748	843	831	933	1710	1927	861	966	761	858	894	1001	1669	1886		
Prosby	748	843	831	933	1711	1927	861	966	761	858	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	749	844	832	934	1387	1554	1388	1555	762	859	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	749	845	832	934	848	952	862	967	762	859	895	1002	910	1019		
Antifony	749	845	833	935	848	952	863	968	763	860	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	1265	1403	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	749	845	835	937	851	955	865	970	763	860	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	749	844	835	938	851	955	865	970	762	859	898	1006	913	1022		
Nešpory:	SO 2. 6.															
Hymnus	742	837	750	846	837	939	1714	1932	755	851	764	861	900	1007	915	1024
Antifony	743	838	751	847	838	940	853	957	756	852	765	862	900	1008	916	1025
Žalmy	743	838	751	847	838	940	853	957	756	852	765	862	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	745	840	753	849	840	943	1717	1934	758	854	767	864	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	745	841	753	850	840	943	1717	1935	758	855	767	864	904	1012	698	788
Prosby	745	841	754	850	841	944	1718	1936	758	855	767	865	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	749	844	749	844	841	944	1387	1554	762	856	762	859	904	1012	698	788
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

KNIHY MCM s. r. o.

ANNA MARIA TAIGI, ŽENA, MATKA, MYSTIČKA
Marino Parodi • Překlad Lubomír Štula

V církevních dějinách se jako mystičky projevy ženy různého stavu. Nebyly to jen řeholnice a osoby zasvěcené Bohu, ale i prosté ženy a matky. Jednou z nich je Italka Anna Maria Taigi. Žila na přelomu 18. a 19. století a byla prohlášena za blahoslavenou v roce 1920. Na stránkách týdeníku Světlo č. 11-15/2012 jsme otiskovali její životní příběh a duchovní poselství z něho plynoucí. Někteří čtenáři si přáli, abychom texty na pokračování nenařušovali jinými. Jelikož to není vždy možné, bylo rozhodnuto vytisknout první malou brožurku, která může být zárodkem nové ediční řady, bude-li dostatečný zájem ze strany čtenářů. Aby výrobní náklady byly co nejnižší, je brožurka bez obálky a je nutné si na bocích rozříznout jednotlivé archy papíru.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Přetisk z týdeníku Světlo
Brož., A5, 16 stran, 16 Kč

Lze objednat pouze v Matici cyrilometodějské s. r. o.

POSELSTVÍ NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE
JEŽÍŠOVA SVĚTU

Kolektiv dle pramenů

Služebnice Boží sestra Josefa Menéndez měla v minulém století podobná zjevení jako v 17. století sv. Markéta Marie Alacoque. V poselství, které Spasitel sdělil sestře Josefě, je osvětlena hod-

nota životodárného spojení s Kristem. Kristus jí ukázal, co může učinit láska z nejnepatrnějších skutků, když se spojí s ním a jeho zásluhami. Kniha obsahuje nejen poselství, ale také životopis Josefy Menéndez. Vyšlo s církevním schválením.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • 3. vydání
Brož., A5, 104 stran, 82 Kč

KNIHY Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ČESKÉ NEBE

Alena Ježková • Ilustrace Dora Čančíková • Fotografie Jiří Chalupa • Redakce Anna Novotná

Kniha nejen o českých svatých, ale také o významné části naší národní historie a kulturního odkazu, který jsme dali světu. Středověká společnost žila legendami o svých svatých, udržovala jejich kultu jako pilíře správného směřování v každodenním životě, v umění i politice, věřila v ně a žádala od nich naděje. Odkaz světců s českými kořeny je však živý i dnes. Na počátku výčtu českých svatých jsou ale postaveni cizinci: soluňští bratři Cyril a Metoděj, bez kterých by neexistovalo slovanské a později ani české písemnictví. Pak už následují: sv. Ludmila, sv. Václav, sv. Vojtěch, sv. Prokop, sv. Anežka Česká, sv. Zdislava, sv. Jan Nepomucký, sv. Jan Sarkander, sv. Klement Maria Hofbauer a sv. Jan Nepomuk Neumann.

Práh • Váz., 160x240 mm, 100 stran, 330 Kč

Objeďnávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.